ప్రత్యర్థి కావాలి!

మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి

చిన్నప్పటినుంచీ పోలీస్ వుద్యోగం అంటే నాకెంతో మోజు. పెద్దయి ఉద్యోగం చేసేటప్పుడు ఎలాగయినా పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ ఉద్యోగమే సంపాదించాలనే కోరిక నాకు చిన్ననాటినుంచీ వుంది.

వయసుతో పాటుగా ఆ కోరిక కూడా పెరిగింది నాలో.

అలా పెరగడానికి కారణం బహుశ నాకు ఆ వృత్తి ఎంతో ఆకర్షణీయంగా, గ్లామరస్‌గా కనబడటమే. అలా కనపడటానికి కారణం నేను చూసిన ఇంగ్లీష్ సినిమాలు, చదివిన డిటెక్టివ్ నవలలు అనేకం.

ఇంగ్లీష్ సినిమాలలో హంతకులని చివరకి తుపాకులతో,

వేగంగా కారు నడుపుతూ వెంటపడి పట్టుకునే పోలీస్ ఆఫీసర్లు నాకు ఆదర్శప్రాయంగా వుండేవాళ్ళు.

కౌబాయ్ సినిమాలయితే ఇంకా వుత్సాహంగా చూసేవాణ్ణి. 'షెరీఫ్' అంటారు దాంట్లో పోలీస్ ఉద్యోగివంటి వ్యక్తిని.

గుర్రాలమీద షెరీఫ్ సాహసాలు 'సెలూన్'లో అతను మెరుపులా పిస్తోలు పేల్చడం వగైరాలు నాకు, ఎంతో సాహసంగా కనిపించేవి ఎర్లీటీన్స్‌లో. ఇక డిటెక్టివ్ నవలలు అంటే అమిత ఆసక్తి.

అందుకే గ్రాడ్యుయేషన్ పూర్తవగానే నేను ఉద్యోగాల వేట ప్రారంభించేటప్పుడు మొట్టమొదటిసారిగా క్లరికల్ జాబుకి కాకుండా, పోలీస్ సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ ఉద్యోగానికి దరఖాస్తు పెట్టాను.

ఇంట్లో చాలామంది ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఆ ఉద్యోగంలో చేరాను, ఓ చిన్న సైజు రికమండేషన్‌తో.

నాన్నకి ఆసలు ఇష్టంలేదు. రోడ్డుమీద చేతులతో సౌంజ్ఞలు చేస్తూ నిలబడాలి అని తిట్టేవారు ట్రాఫిక్ పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌ని దృష్టిలో వుంచుకుని.

దొంగలచేత అనవసరంగా తన్నులుతినాలి అనేది అమ్మ. నన్ను పూర్తిగా సపోర్ట్ చేసింది నా చెల్లెలు మాత్రమే. 'ఎంచక్కా సినిమాల్లో, నవలల్లోలాగా నువ్వుకూడా హీరోలాగా బ్రతకచ్చు అన్నాయ్,' అన్నది.

తమ్ముడు సైకిల్ డబుల్స్ కేసుల్లో డబ్బు సంపాదించవచ్చనే దురభిప్రాయంతో సపోర్ట్ చేసాడు.

చివరికి నా ఇరవై నాలుగోఏట సబ్-ఇన్‌స్పెక్టర్ అనిపించుకున్నాను, నా కోరిక నెరవేరిందనే తృప్తితో.

కొత్తల్లో హుషారుగావున్నా, రానురాను నా వృత్తిమీద వుత్సాహం తగ్గిపోయింది నాలో. సినిమాల్లో, నవలల్లో

ప్రేక్షకులకు, చదువరులకు దొరికే థ్రిల్ నా నిజజీవితంలో, వృత్తిలో అరుదుగా లభించేది.

నన్నలాంటి సాహసం చెయ్యనియ్యకుండా ఆపేందుకు చట్టంతోపాటు నాపైన ఇన్‌స్పెక్టర్ అనబడే మరోపదార్థం కూడా వుండేది. ఏదైనా కేసుల్లో నా ఆలోచనలు వెల్లడిస్తే అనేవాడు వెంటనే-

"ఇది సినిమాకాదు, నవలాకాదు. కేసోయ్-కేస్. ఎ కోల్డ్ బ్లడెడ్ మర్డర్. నన్ను చూడనీ."

అంతేకాదు. నే నూహించిన ప్రపంచానికి, నా వృత్తికి చాలాచాలా దూరం అని గ్రహించడానికి ఎక్కువకాలం పట్టలేదు నాకు. ఇక్కడ 'న్యాయం' తక్కువ, న్యాయం కోసం పాటుపడే పదార్థాలు వున్నా.

కోర్టు. ఆ కోర్టులో సాక్ష్యం. ఆ సాక్ష్యాన్ని పడగొట్టే లాయర్లు. నేరస్థుల పరపతి. నేరస్థుల డబ్బు-నేరస్థుల అధికారం. ఇలా చాలాచాలా అడ్డం వస్తాయి న్యాయం జరగకుండా వుండేందుకు.

మర్డర్ కేసులు తక్కువ. స్టీల్ సామాన్ల దొంగతనాలు, సైకిల్ దొంగతనాలు, బట్టల దొంగతనాలు, జేబు దొంగతనాలు అన్నీ ఇలాంటి చచ్చునేరాలే నేను చూసేది.

ఇదంతా ఓ రెడీమేడ్ ప్రపంచం. దొంగతనం జరిగిందని రిపోర్ట్ అందగానే, మా దగ్గరవుండే ఆల్బంలో నేరస్థుల ఫొటోలు చూపిస్తే దొంగని చూసినవాళ్ళు గుర్తుపట్టడం, వాడి ఆచూకీ మాదగ్గర రికార్డుల్లో వుంటుంది గనక వెంటనే పట్టుకోవడం ఓ పద్ధతి.

లేదా, ఆ దొంగతనం జరిగిన పద్ధతి ప్రకారం, ప్రదేశాన్నిబట్టి దొంగ ఎవరో మా రికార్డులద్వారా నిర్ణయించి, ఓ లిస్ట్‌లోని ఆ దొంగని పట్టుకుని, తన్ని, దొంగతనం చేయబడ్డ వస్తువులు స్వాధీనం చేసుకోవడం మరో పద్ధతి. ఒకో

సారి పప్పులో కాలేస్తూంటాం కూడా.

ఇలా అనేక పద్ధతులు. మాకు పరిమితమయిన అనేక విషయాలు. ప్రతిభ, స్వయంకృషి తక్కువ. ఉన్నా పైకి కనపడనివ్వకూడదు.

పిస్తోళ్ళు, మారువేషాలు, ఖరీదైన హోటళ్ళు, వెంటాడటాలు, గుర్రాలు, కార్లు అన్నీ కేవలం ఫిక్షన్‌లో మాత్రమే.

నా ఉద్యోగంలో వుండి నేను మా కుటుంబానికి చేసిన మేలు ఒకటే. తమ్ముడుగానీ, వాడి స్నేహితులుగాని డబుల్స్ వెళుతున్నప్పుడు పట్టుబడ్డా, సైకిల్‌కి లైటులేకుండా పట్టుబడ్డా నా దగ్గరకువస్తే వాళ్ళకి సహాయం చేయడం.

సంవత్సరాలు దొర్లించాను రొటీన్‌తో. ఏదో ట్రయినింగ్ ఇచ్చారు డిటెక్టివ్ ట్రయినింగ్ స్కూల్లో. ఆ ట్రెయినింగ్ పీరియడ్ మాత్రం కొద్దిగా వుత్సాహంగా అనిపించింది.

హైదరాబాద్‌లో పోలీస్ మ్యూజియమ్ చూసే అవకాశం లభించింది. ఆ మ్యూజియంలో అనేక రకాల ఆయుధాలు, కొన్ని టెక్నికల్ మేటర్స్‌కి సంబంధించిన విషయాలు తెలుసుకునే అవకాశం లభించింది. అంతకంటే నా వృత్తిలో చెప్పుకోదగ్గ విషయాలేమీ లేవు.

ట్రెయినింగ్ అయ్యాక కొంతకాలానికి ఇన్‌స్పెక్టర్ పదవికి ప్రమోట్ చేస్తారు నన్ను. చాలా సంతోషపడ్డాను. నా ప్రతిభ చూపించే అవకాశం కలగచ్చని, నా కోరికలు తీర్చుకోవచ్చనే ఆశ కలిగింది.

ఓ గ్రామానికి బదిలీ చేశారు నన్ను.

రావులపాలెం చిన్న గ్రామమే. అయిదువేల మందిని మించిన జనాభా లేని ఆ గ్రామంకి నన్ను బదిలీ చేసినప్పుడు కించిత్ విచారం కలిగింది.

అంత చిన్న గ్రామంలో ఏం చెయ్యగలను నేను? సైకిల్ కేసుల్లాంటివి తప్ప ఇంకేమీ దొరకవు. గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ

అపరాధ పరిశోధక పత్రికలు, నవలలు చదువుకుంటూ, యూనిఫాం నలగకుండా కూర్చోవడం తప్ప ఏం చెయ్యగలను?

హైద్రాబాద్ లాంటి నగరంలో, కనీసం విశాఖలాంటి పట్నం అయినా బాగుండేదికదా?

అయిష్టంగానే బయలుదేరాను రావులపాలేనికి, మున్ఫై అయిదేళ్ళ నేను, కొద్దిపాటి సామానుతో.

భారతదేశంలోని ప్రతీ అయిదు గ్రామాలలో ఒక గ్రామానికి ఎలక్ట్రిసిటీ సౌలభ్యం వుందని చదివాను ఎక్కడో. రావులపాలేన్ని మినహాయిస్తే మరే నాలుగు గ్రామాలలో బహుశ ఎక్కడో విద్యుత్ సౌలభ్యం వుండివుండగు అనుకున్నాను.

పూర్తిగా నేననుకున్నంత కుగ్రామంకాదు రావులపాలెం. పెంకుటిళ్ళు, రెండు మూడు మేడలు, ఓ పర్మనెంట్ సినిమాటాకీస్, మంచి ఫర్నిచర్ తోవున్న కాఫీ హోటల్ లాంటి కనీసపు అవసరాలు తీర్చేవన్నీ వున్నాయి. కొంచానికి కొంచెం నయమనుకుని తృప్తిపడ్డాను.

నన్ను రిసీవ్ చేసుకోడానికి హెడ్ కానిస్టేబుల్, రైటర్ వచ్చారు. నా గురించిన వివరాలు ముందే సేకరించారు, బ్రహ్మచారిననీ, ఒంటరిగా వస్తున్నాననీ.

నన్ను సంప్రదించకుండానే, నాతో నిమిత్తం లేకుండానే హెడ్ కానిస్టేబుల్ దత్తు నాకోసం అన్ని ఏర్పాట్లు చేసివుంచాడు.

ఓ చిన్న పెంకుటిల్లు సిద్ధంచేసి పెట్టాడు నాకోసం. రోజూ ఉదయం,సాయంత్రం ఇల్లు శుభ్రంచేయడానికో పనిమనిషిని, ఇంకా కరణంఇంటినుంచి రెండుపూటలా భోజనాన్ని, కాఫీ హోటల్ నుంచి టిఫిన్, కాఫీలు వగైరాలు నాకు సక్రమంగా

సమయానికి అందేలా చేసాడు.

తృప్తిపడ్డాను దత్తు ఏర్పాట్లకి. నా తృప్తిని దాచుకో కుండా ప్రదర్శించాను కూడా, భుజంతట్టి. చాలామంది నన్ను —కొత్త పోలీస్ ఉద్యోగిని—చూడటానికి వచ్చారు.

పోలీస్ స్టేషన్ నుంచి ఇంటికి అయిదు నిమిషాల కాలినడక. కేవలం తాలూకా హెడ్ క్వార్టర్స్ కావటంవల్ల మట్టిరోడ్డే. తారురోడ్ పడలేదు ఇంకా.

మొట్టమొదటిరోజు పోలీస్ స్టేషన్ లో, నా సీట్ లో కూర్చున్నాక అడిగాను దత్తుని—

"ఇదివరకటి ఇన్ స్పెక్టర్ ఎక్కడికి బదిలీ అయాడు?"

"పైకిసార్."

"ఎక్కడికి?" అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

"పైకిసార్. స్వర్గమో, నరకమో తెలియదుగాని పైకి."

2

నేను ఉద్యోగంలో చేరినప్పటినుంచీ థ్రిల్ కోసం, ఏక్షన్ కోసం, అన్యాయాన్ని ఎదిరించడంకోసం, నాకు సరయిన వృత్తి కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను.

దొరికాడు.

చివరికి, ఎట్ లాస్ట్ దొరికాడు నాకు సమవుజ్జీ.

కాని రావులపాలెంలో దొరుకుతాడని నేను కలలోకూడా వూహించలేదు.

వాడిపేరు గంగులు!

గంగులు దుర్మార్గుడు. హంతకుడు. రాక్షసుడు.

క్రూరత్వానికి మారుపేరు గంగులు.

ఆ గ్రామానికి బదిలీ అయిన నాలుగోరోజు కలిసాడు గంగులు నన్ను, భోజనానికి ఇంటికి తిరిగి వెళుతూంటే.

పోలీస్ ఠానాకి కావాలంటే పంపుతారు భోజనం. కాని

లంచ్ టైంలో నయినా అక్కడనుంచి బయటపడాలనీ, కాలి నడక మంచిదనీ ఇంటిదగ్గరే ఏర్పాటు చేసుకున్నాను భోజనం.

వెళ్తూంటే ఎదురొచ్చాడు గంగులు. దారికి అడ్డంగా నిలబడి నవ్వుతూ అడిగాడు యూనిఫాంలోని నన్ను చూసి—

"నువ్వేటగదా కొత్తగా వచ్చిన ఇన్‌స్పెక్టర్?"

గంగులిని గూర్చి ముందరే వినివుండటంవల్ల, అతని ఫోటోని ఆల్బంలో చూసివుండటంవల్ల, నేను భయపడలేదు. అబ్బురపడలేదు ఎంతమాత్రం.

తల పంకించాను గంగులుని చూసి. భీకరంగా వున్నాడు. నిలువెత్తు విగ్రహం. కండలు తిరిగిన శరీరం అతను చిన్నప్పటినుంచీ చేసిన కసరత్తుకు ప్రతీకగావుంది. నల్లటి మొహం నిండా అందవికారంగా కనిపించే మొటిమలు.

ఏ పదిహేను, ఇరవై రోజుల క్రితమో పగిలిన అతని కింద పెదవిమీద గాయం కొంచెం కొంచెం మానుతోంది.

"నువ్వేనా గంగులు?" అడిగాను గంగులు అన్న పదం వత్తి పలుకుతూ.

"అవును. ఇస్పెతాస్ లెక్క ఇత్తె ఎగరేస్తాను, నిన్ను కోపంవస్తే. చాలా మందిని చూసాను నీలాంతాల్లని. జాగ్రత్తగా వుండు. తెల్సా?"

గంగులు కంఠంలో మృదుత్వం లేదు. కరకుదనం వుంది బాగా.

గంగులుకు 'ట' అక్షరం పలకడానికి నోరు తిరగదని నాకు దత్తు చెప్పిన సంగతి గుర్తుకు వచ్చింది. 'ట' అక్షరం బదులు 'త' పలుకుతాడు గంగులు, చిన్న పిల్లవాడిలాగా.

"నీలాంటి వాళ్ళని నా సర్వీస్‌లో ఇంత మందిని చూసాను" అన్నాను నా కుడి చేత్తో గంగులు తలమీది జుట్టు పట్టుకుని వదిలి. ధైర్యమే చేశాను.

బిగ్గరగా నవ్వాడు గంగులు. కొంచెంసేపు అలా నవ్వి గబుక్కున నవ్వు ఆపి గబగబా రెండు చేతుల్తో తన చొక్కాకి వున్న బటన్స్ విప్పి, చొక్కా వెనుక వున్న బనియన్ లేని గుండెని చూపించాడు నాకు.

"పోయినసారి పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్తో జరిగిన కొట్లాటలో తగిలిన దెబ్బ ఇది" కొద్దిగా గర్వంగా చూపించాడు తన గుండెలమీద మానుతున్న గాయాన్ని.

ఛాతీమీద కుడివైపు కొంచెం క్రిందగా మానుతున్న గాయం, రెండంగుళాల పొడవున పడ్డ కుట్లువంక పరిశీలనగా చూసాను నేను.

మళ్ళీ చొక్కాకి గుండీలు పెట్టుకుని అడిగాడు గంగులు నా వంక గర్వంగా చూస్తూ—

"నీకేమయినా ఇలాంటిది ఎప్పుడయినా జరిగిందా? చూపించు."

"నాది మొండి ప్రాణం తెలుసా?"

హెచ్చరికగా కనుబొమలు ఎగరేసాడు గంగులు.

"చూడు గంగులూ. నా సంగతి తొందర పనిమీద వెళ్తున్నప్పుడు ఇలా నడి బజారులో చెప్పటం నాకు బాగుండదు. తీరికగా పోలీస్ స్టేషనులో చూపిస్తాను. నిన్ను పట్టుకున్నప్పుడు నీ అనుమానాలన్నీ తీర్చుకుందువు గాని."

గంగులు ముందుకు, మీదమీదకి రాబోయాడు.

"ఖబడ్దార్."

గొంతు చించుకుని గట్టిగా, అధికార పూర్వకంగా అరిచాను నేను.

ట్రిక్ ఆఫ్ ది ట్రేడ్.

నా అరుపు విని కొద్దిగా వులిక్కిపడినట్లుగా కనపడ్డాడు గంగులు. తమాయించుకుని రెండడుగులు వెనక్కి వేసి తగ్గాడు.

నేను గంగులుని పట్టించుకోనట్లుగా, గబగబా అంగలు వేశాను ఇంటి వైపు. ఆ విధంగా ముఖాముఖి కలుసుకున్నాం నేనూ, నా ప్రత్యర్థి మొదటి సారిగా. మా మొదటి కలయిక కలో, నేను ఘటికుణ్ణనీ అందరిలాంటి వాడిని కాననీ గంగులు అనుకునేలా ప్రవర్తించాను వీలయినంత వరకూ.

ఆ రోజునుంచి గంగులు నాకు సమస్య అయ్యాడు. ఆలోచించ తగ్గ, పరిష్కారం వెంటనే ఆలోచించ తగ్గ సమస్యగా మారాడు గంగులు నాకూ, నా వృత్తికి.

3

"ఎలా జరిగింది?" అడిగాను కుర్చీలో వెనక్కి వాలి తీరికగా.

"నిజంగా చాలా ఘోరం సార్. పొడిచేసాడు" అన్నాడు దత్తు చాలా జాలిగా.

"ఎవరు? ఎప్పుడు?? ఎట్లా???" అడిగాడు.

"రెండు నెలల క్రితం, నడి రోడ్డుమీద, మిట్టమధ్యాహ్నం ఒంటరిగా భోజనానికి ఇంటికి పోతుంటే ఇద్దరితో వచ్చాడు సార్ కత్తితో. ఆయనతో వాగ్యుద్ధం అయింది కొంతసేపు. బాగా తాగివున్నాడు గంగులు. పొడిచాడు ఛాతీలో. ఆయన ఎదురుతిరిగారు. గంగులుకి కూడా బలంగా కత్తి పోటు తగిలినా ప్రమాదకరం కాలేదు. ఆయన అక్కడికక్కడే స్పృహతప్పారు. పెద్దాసుపత్రికి, పట్నానికి తీసుకు వెళ్తూంటే దారిలో మరణించారు' పాపం. చాలా మంచివారు ఆయన."

దత్తు కంఠం బాధతో వణికింది.

"ఎందుకు పొడిచాడు?"

"ఇన్స్పెక్టర్ రెయిడ్‌లో నాటుసారా పట్టుకుని, పూర్తిగా స్వాధీనం చేసుకుని కేస్ బుక్ చేసారు. ఆ కోపంతో

ఖూనీ చేసాడు. గంగులుకు ఎదురుతిరిగే వాళ్ళే ఎవరూ లేరు చుట్టు ప్రక్కల. అదీ వాడి ధైర్యం."

"మరి గంగులుకు శిక్ష పడలేదా?"

"లేదు. పుణ్యమూర్తి వున్నంతకాలం గంగులుకు ఏ ఆపదా రాదు.'"

"పుణ్యమూర్తెవడు?"

"ఈ వూళ్ళో యిద్దరు దుర్మార్గులున్నారు సార్. ఒకడు గంగులు. రెండు ఆ గంగులుని ఆడించే మేకతోలు కప్పుకున్న పులిలాగా, పెద్ద మనిషిలాగా అగుపించే పుణ్యమూర్తి."

"ఏం చేస్తాడు?" అడిగాను.

"ఆ పుణ్యమూర్తికి" అని గొంతు తగ్గించి, "నాటు సారా వ్యాపారం, ఓ బ్రోతల్ హౌస్ వున్నాయి సార్ వూరి బయట" అని చెప్పాడు. ఓసారి వూపిరి పీల్చుకుని మళ్ళీ చెప్పసాగాడు దత్తు:

"ఆ రెంటికీ రక్షణగా గంగులుని డబ్బుతో కొనుక్కున్నాడు. పుణ్యమూర్తి చెప్పే ప్రతీ మాట వేదవాక్కు గంగులుకు. అతనెంత చెప్తే అంతే. మంచా, చెడా అని ఆలోచించకుండా చేసేస్తాడు, ఓ రెండు మూడు నాటు సారా సీసాలు తాగి."

వింటూండి పోయాను.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ ఓ రెయిడ్‌లో నాటుసారా బట్టీలని పట్టుకుని పుణ్యమూర్తిని కోర్టుకు ఎక్కిద్దామని ప్రయత్నించాడు. ఒకరిద్దరు అప్రూవర్స్‌గా మారారు కూడా, వాళ్ళవైపు వాళ్ళు. ఈలోపలే చంపబడ్డాడు దారుణంగా."

"ఆ కేస్ ఏమయింది?"

"ఇన్‌స్పెక్టర్ హత్య కేసు, సారా కేసు మాఫ్ చేయించాడు పుణ్యమూర్తి తన పలుకుబడినంతా ఉపయోగించి."

"అయితే పుణ్యమూర్తే నిజంగా" అన్నాను ఈసడింపుగా.

"అప్పటినుంచి వాళ్ళ ప్రాబల్యం, ముఖ్యంగా గంగులంటే భయం అందరికీ ఎక్కువయి పోయాయి. మకుటంలేని రాజుల్లాగ వెలిగిపోతున్నారు ఇద్దరూ."

"వీళ్ళందరి అంతు చూస్తేనేగాని నాకు తృప్తి వుండదు. కర్తవ్య నిర్వహణలో ఓ ప్రభుత్వోద్యోగిని, అంగులో రక్షణోద్యోగిని నడి రోడ్డుమీద పొడిచి చంపినా చేతులు కట్టుకుని కూర్చున్న ఈ న్యాయ స్థానం, ప్రభుత్వం...ప్ఛ. చంపబడ్డ అతని ఆ ఆత్మకి శాంతి తప్పక కలిగిస్తాను" అన్నాను దృఢంగా నేను.

"సార్. చూసీ చూడనట్లుగా కళ్ళు మూసుకుని వ్రాసుకోక పోతే ఇక్కడ మనకేం అయినా ఆదుకునే దిక్కు లేదు" అన్నాడు దత్తు భయంగా.

"అన్యాయాన్ని అరికట్టడమే మన ధర్మం — ఏ విధంగానైనా సరే. బై ఎనీమీన్స్" అన్నాను నేను స్థిరంగా.

దత్తు మాట్లాడలేదు.

"దొంగ సారా, ఆ బోర్గెతల్ హౌస్ ఎవరు ఉపయోగిస్తారు?" అడిగాను నేను కాస్సేపాగి.

"ఇక్కడ దగ్గరే వున్న కొండ ప్రాంతంలో రాళ్ళు కొట్టే కూలి జనం తాగుతారు రోజూ సాయంత్రం చేరి. వాళ్ళలో కొందరు గంగులుకి సహాయపడ్తారు కూడా అవసరం వస్తే ఏ విషయంలోనైనా, ఓ చెయ్యి వెయ్యడానికి."

"ఎంత మంది వుంటారు?"

"అయిదు వందల లోపు. నాలుగు వందల పైన, ఆడా మొగా కలిసి."

"ఆ రాళ్ళను ఏం చేస్తారు?"

"పుణ్యమూర్తి లారీల లెక్కన అమ్ముతాడు పట్నంలో

ఇళ్లు కట్టుకునే వాళ్ళకి.''

''రాయల్టీ కడుతున్నాడా ఆ కొండకి?''

''నాకు సరిగా తెలియదు సార్ ఆ సంగతి.''

''హోటల్ హౌసెస్?''

''రెండు రకాలున్నాయి సార్ దాంట్లో.''

''ఏమిటో అవి?''

''ఒకటి లోక్లాస్ వాళ్ళకోసం. ఆ కూలీలు, మరి కొందరి కోసం ఓ పాతికమందిదాకా కొండజాతి వాళ్ళని బలవంతంగా వుంచుతున్నాడు.''

''రెండో రకం!''

''పూర్తిగా హైక్లాస్ వాళ్ళు. పట్నంనుంచి తెప్పిస్తాడు. వాళ్ళు ఓ పాతికమంది తక్కువలేకుండా వుంటారు. ఇంగ్లీషు మాట్లాడుతారు. గౌన్లు స్కర్టులు వేసుకుంటారు. మామూలు నాసిరకం వాళ్ళని చేరనివ్వరు దగ్గర.''

''మరి వాళ్లు ఎవరికోసం ఈ రావులపాలెంలో?''

''పట్నంనుంచి వస్తూంటారు ఖరీదయిన వీళ్ళకోసం పెద్దవాళ్లు. ముఖ్యంగా శని, ఆదివారాలలో బాగా జోరుగా వుంటుంది అక్కడ. వందదాకా వసూలు చేస్తారుట రాత్రికి.''

''ఎలాంటివాళ్లు అక్కడికి వచ్చేది?''

''పెద్దపెద్ద వ్యాపారస్థులు, నెలకి వెయ్యిపైన సంపాదించే ఉద్యోగులు, ఒక్కొక్కసారి మంత్రులలాంటివాళ్ళు కూడా వస్తారని చెప్పుకోగా విన్నాను.''

''రావులపాలెం వీకెండ్ స్పాట్ అన్నమాట పెద్ద వాళ్ళకి'' అన్నాను నవ్వుతూ.

''అవును సార్. అలాంటివాళ్ళ అండదండలు వున్నాయి పుణ్యమూర్తికి. జిల్లా జడ్జి, కలెక్టర్ పుణ్యమూర్తి జేబులో మనుష్యులయితే ఇంక వాడికి కొరవేముంది?''

అయిదు నిముషాలసేపు ఆలోచించిన తర్వాత అన్నాను.

"పుణ్యమూర్తిని చూడాలి నేనోసారి."

"దేనికి సార్?"

"ఎవరిసత్తా ఎంతో తేల్చుకుందామని. మనిషినిచూసి మాట్లాడితే ఎలాంటివాడో, ఎంతదాకా భయపడకుండా ఎలాంటి పనయినా చేయగలడో తెలుస్తుంది."

"అలాగే సార్. నేను వెళ్ళి చెప్పనా మీరు వస్తున్నట్లుగా?" అడిగాడు.

తలూపాను. కొద్దిగా సైకలాజికల్‌గా భయపడతాడు కబురు పంపి వస్తున్నానంటే. సైకలాజికల్‌గా నేరస్థులలో భయం, నేనంటే భయం కలిగేలా చెయ్యాలనుకున్నాను.

"ఓసారి నా సర్వీస్‌లో ఏమయిందో తెలుసా?" అడిగాను దత్తుని.

"ఏమిటిసార్?" అడిగాడు.

నేను చెయ్యాలనుకున్న సాహసాలు అంతదాకా చెయ్యలేకపోయినా అబద్ధాలతో తృప్తిపడే అవకాశం, ఆ అబద్ధాలు అవసరం అయిన అవకాశం వస్తే వదలదలచుకోలేదు నేను.

"ఓసారి బేంక్‌లో లక్షరూపాయల దొంగతనం జరిగింది. స్టేట్ బ్యాంక్‌లో ననుకుంటాను. వైర్‌లెస్‌లో చెప్పారు నాకు. నేను అప్పుడు పోలీస్ మొబైల్ వేన్ యూనిట్లో వున్నాను. ఆ దొంగ పారిపోతున్న కారు నంబరు చెప్పారు నాకు. వెళ్ళే మార్గంకూడా చెప్పారు. వెంటనే బయలుదేరాను మరో ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్‌తో. దొరికింది ఆ కారు వెంటనే.

ఆకారు వెంటపడ్డాను.

దొంగ దగ్గర తుపాకులున్నాయి. మా కారుమీదకి పేల్చాడు నాలుదయిదుసార్లు. కారు అద్దాలు పగిలిపోయాయి. డ్రయివర్‌కి దెబ్బ తగిలింది. అయినా నేను వదలలేదు.

డ్రయివ్ చేసి వాళ్ళ కారు టైర్‌ని షూట్ చేసి పట్టుకున్నాను" ఒకణ్ణి గాయపరచి, అరగంట హోరాహోరీ పోరాడి.

నేను చెప్పేదంతా నాకే అసహజంగా వినపడింది. కాని దత్తు నమ్మాడు నేను చెప్పినదంతా. అబద్ధం చెప్పాలన్న అవసరం నాకు వుందని తెలీదు దత్తుకి.

"మరోసారి ఇలాగే స్మగుల్ చేస్తున్న వాళ్ళని ఓ రోజంతా అనుసరించాను. వాళ్ళ స్థావరం కనిపెట్టాను ఏమాత్రం అనుమానం కలగకుండా అరగంటలో చుట్టుముట్టాం. అందరి దగ్గిరా పిస్తోళ్ళున్నాయి. నేను అనుసరించిన వాళ్ళదగ్గరకూడా. ఆ సంగతి తెలుస్తే నన్ను కాల్చి చంపే వాళ్ళే. అప్పుడే నాకు ఓ ఇంక్రిమెంట్ ఇచ్చారు ఎక్కువగా. పది లక్షల విలువచేసే బంగారం, బట్టలు స్వాధీనం చేసుకున్నాం."

"మీకు మొదటినుంచీ ప్రమాదంతో కూడిన పనులు చెయ్యటం అలవాటేనన్నమాట సార్?" అడిగాడు సంభ్రమంతో కూడిన ఆనందంతో.

అవునన్నట్లుగా ఠీవీగా తల వూపాను.

"అయితే వీళ్ళు మీకో లెఖ్ఖలోకి రారు."

అవునన్నట్లుగా తల వూపాను మళ్ళీ.

కొంచెంసేపాగి అన్నాడు దత్తు నెమ్మదిగా. "అయినా సరే సార్. వాళ్ళ విషయంలో మాత్రం మీరు జాగ్రత్తగా వుండాలి."

4

ఆ సాయంత్రమే పుణ్యమూర్తిని కలుసుకున్నాను, గంగులుని కలుసుకోబోయే రెండు రోజులముందు.

పుణ్యమూర్తిని కలుసుకోబోయేముందు ఇన్‌స్పెక్టర్

హత్యకేసు ఫైల్, మిగతా ఫైల్స్ స్టడీ చేసాను, రావుల పాలెంలోని నేరాల గురించి తెలుసుకోవాలనే జిజ్ఞాసతో.

ఎక్కువగా దౌర్జన్యాలు, దెబ్బలాటలు పోట్లాటలు జరిగాయి. చిల్లర దొంగతనాలకన్నా, అన్నిటిలో అంతో ఇంతో గంగులు చెయ్యికూడా వుంది. అంత చిన్న గ్రామానికి అన్ని నేరాలు ఎక్కువే.

పుణ్యమూర్తి నన్ను సాదరంగా ఆహ్వానించాడు.

"క్రొత్తగా ట్రాన్స్ఫర్ అయి వచ్చారన్న మాట. సంతోషం" అన్నాడు పుణ్యమూర్తి నన్ను పరీక్షగా చూసి.

"నాకు మీ అండదండలు లభిస్తా యనుకుంటాను. మిమ్మల్నోసారి చూసి పోదామని వచ్చాను వూరి పెద్దలని" అన్నాను నవ్వి.

"ఏ విషయంలో?" అడిగాడు.

"ఏ విషయంలో నయినా."

"తప్పకుండా."

"ఇంతకు ముందువున్న ఇన్స్పెక్టర్కు కూడా లభించా యనుకుంటాను మీ సహాయం?"

"అవును."

"పాపం. చివరకి ఏమయ్యాడో తెలుసుగా" వ్యంగ్యంగా అన్నాను పుణ్యమూర్తి కళ్ళలోకి చూస్తూ.

పుణ్యమూర్తి మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"మీకు అన్ని సంగతులూ తెలుస్తూంటాయి, కొంచెం పరపతి వుంది కాబట్టి. ఈ వూళ్ళో ఎవరివల్ల అవినీతి, అంటే దెబ్బలాటలు, దొంగ సారా వ్యాపారం,వ్యభిచారం అభివృద్ధి అయాయో చెప్పగలరా?" అడిగాను పుణ్యమూర్తిని అమాయకంగా.

"ఒక విషయం గుర్తుంచుకోండి. ఎవరివల్ల అనేది అప్ర

సుతం. చూసీ చూడనట్లు వూరుకుంటే మీ జేబు నిండ వచ్చు."

"ఏమిటి మీరనేది?" అడిగాను.

జేబులోంచి సిగరెట్ పాకెట్ తీసి ఓ సిగరెట్ ఆఫర్ చేసాడు నాకు.

"క్షమించండి నేను డ్యూటీలో వుండగా సిగరెట్ త్రాగకూడదు" అన్నాను సిగరెట్ నిరాకరిస్తూ.

"ఫర్వాలేదు. అలవాటుంటే తోడుగా ముట్టించండి ఒకటి" అన్నాడు.

అతను అందించిన సిగరెట్ జేబులో వేసుకుని అన్నాను "థాంక్స్."

"తాగరా?" అడిగాడు.

"వూహు. హైద్రాబాద్‌లో ట్రెయినింగ్ స్కూల్ వుంది మాకు. అక్కడ శిక్షణ పొందాను నేను. అక్కడ నేర్చుకున్నాను డ్యూటీలో వున్నప్పుడు క్రమశిక్షణకి సంబంధించిన కొన్ని నియమాలు తప్పనిసరిగా పాటించడం. ఉదాహరణకి నేను కూర్చున్నప్పుడు తప్ప మిగతా సమయాలలో నా హేట్ తీయకపోవడం మీరు గమనించవచ్చు ఎప్పుడయినా."

"డ్యూటీ అయాక కాలుస్తారా సిగరెట్?"

"అవును. మిమ్మల్ని నిరుత్సాహ పర్చడం ఇష్టంలేక తీసుకున్నాను సిగరెట్."

కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా సిగరెట్ పొగ పీల్చి వదిలి, తర్వాత అన్నాడు పుణ్యమూర్తి.

"ఇలా అయితే ముందు ముందు బాగా ఇబ్బంది పడతారు ఇక్కడ."

"ఏం?"

"మీ వృత్తిలో కొన్ని స్కిప్ చెయ్యాలి."

"లేకపోతే?"

"ఇబ్బంది పడతారు."

"అవును. నన్ను డబ్బుతో కొనలేని పెద్ద మనుషులు యిబ్బంది పడతారు."

మొహం తేలేశాడు కొద్దిగా పుణ్యమూర్తి నా సమాధానం విని.

"ఏం తీసుకుంటారు?" అడిగాడు.

"మీ ఇష్టం."

"షర్బత్?"

తలూపాను.

షర్బత్ తీసుకు రమ్మని పని కుర్రాడితో చెప్పి పంపాడు లోపలికి.

షర్బత్ వచ్చాక తాగుతూ అన్నాను.

"ఇది వరకటి ఇన్‌స్పెక్టర్ వేరు. నేను వేరు. ప్రభుత్వం గమనిస్తూనే వుంది గ్రామంలోని అరాచకం. అందుకని ఈ సారి గట్టివాడిని వేయాలనుకుంది. పదిమంది పైనే హంతకులని వురికంబానికి పంపాను. ఎంత మంది దొంగలని పట్టుకున్నానో లెక్కేలేదు నా సర్వీస్‌లో. న్యాయం కోసం ఎలాంటి పనయినా విచక్షణాజ్ఞానం లేకుండా పోలీస్ అధికారిగా చెయ్యగలిగే కరకుతనం నా వృత్తి నాకు నేర్పింది. నేనెలాంటి వాడినో క్రమంగా అర్థమవుతుంది మీ అందరికీ."

మౌనంగా వుండి పోయాడు పుణ్యమూర్తి.

"స్టెప్ బై స్టెప్ ఒకొక్క చట్ట వ్యతిరేకమైన పనినీ ఆపుచేయిస్తాను. నెలరోజుల్లో గ్రామం ఎలా మారుతుందో మీరే చూస్తారుగా."

హేట్ పెట్టుకుని లేచి నిలబడ్డాను.

"అవసరం వస్తే మళ్ళీ కలుస్తాను."

బయటికి నడిచాను బూట్లు టకటక లాడించుకుంటూ.

కొద్దిగా దెబ్బ తిన్నట్లుగా చూశాడు వెళ్తున్న నన్ను పుణ్యమూర్తి.

చిన్నగా నవ్వుకున్నాను. పుణ్యమూర్తి నే ననుకున్నంత ధైర్యవంతుడు, తెలివి గలవాడు కాదు. కొద్దిగా భీరువు. అది చాలు నాకు. అసలు నేనంటే భయం ఏర్పడాలి ఆ సర్కిల్లో.

5

ముఖాముఖి గంగులుని కలుసుకునే అవకాశం వారం రోజుల్లోనే వచ్చింది నాకు. మామూలుగా కాకుండా వృత్తి రీత్యా కలుసుకునే అవకాశం అది.

అలాంటి సన్నివేశం కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను. వస్తుందని తెలిసీ, నేను చట్ట రీత్యా గంగులుని సమీపించ డానికి కారణం దొంగ సారాయి.

దత్తుని ఎప్పటికప్పుడు నాకు దొంగ సారాయి రవాణా మీద సమాచారం అందించమని కోరటంవల్ల, ఆ రోజు సాయంత్రం దొంగ రవాణా కళ్ళారా చూసివచ్చి చెప్పాడు నాకు హెడ్ కానిస్టేబుల్ దత్తు.

ఆ అవకాశం పోనివ్వ దలచుకోలేదు. యూనిఫాం తొడుక్కుని, సర్వీస్ రివాల్వర్ లోడ్ చేసుకుని బయలుదేరాను ఆ గ్రామం బయటవున్న సారా దుకాణానికి.

నేను వెళ్ళేటప్పటికి అంతా తప్పతాగి దొర్లుతున్నారు. రోడ్ సైడ్ వేశ్యలు కొంతమంది సారాయి అందిస్తూ,కవ్విస్తు న్నారు. గంగులు నిషాలోవున్నా తెలివిగానే వున్నాడు. నన్ను చూసి ముఖం చిట్లించి లేచి నిలబడి అన్నాడు.

"ఏమిటిలా వచ్చారు!"

"రాకూడదా?" అడిగాను.

"నేను అనలేదు అలా అని."

"జరుగుతున్న కథ స్వయంగా చూద్దామని వచ్చాను" చెప్పాను గట్టిగా.

"చూసారుగా. ఇక పొండి" అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

"ఇక మానవా ఈ వ్యాపారం?" అడిగాను.

"మనం దీని కోసమే పుట్టాం ఇది మనకోసమే పుట్టింది. ఎలా మానటం?" అన్నాడు నవ్వి.

"నేను పుట్టిందికూడా మీకోసమే. ఇది చట్ట సమ్మతం కాదు" అన్నాను.

"పోనీ మీరుకూడా ఓ చుక్క రుచి చూసెళ్తారేంటి?" గడుసుగా నవ్వి అన్నాడు గంగులు.

గంగులు ప్రక్కన నిలబడి మా సంభాషణ ఆసక్తిగా వింటున్న మరొకతను కన్ను కొట్టి అన్నాడు, "చుక్క రుచి చూసాక కావాలంటే ఓ చక్కని చుక్కని కూడా వీరుకోండి."

"షటప్" అరిచాను నేను గట్టిగా.

నా అరుపు విని అంతా గట్టిగా నవ్వారు హేళనగా. ఆలోచించాను ఏం చెయ్యాలా అని. నేను, దత్తు, మరో ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ మాత్రమే వున్నాం. మా బలగం చాలా తక్కువ వాళ్ళతో పోల్చి చూస్తే. అధికారంగా ఎదురు తిరిగితే వాళ్ళు తిరగబడచ్చు. మేం చాలం వాళ్ళని ఎదుర్కోవాలంటే.

ఏం చెయ్యలేక వెళ్ళిపోతే అలుసిచ్చి నట్లవుతుంది. నా పిస్తోలు కూడా ఉపయోగించలేను ఒక్క ఆత్మ రక్షణకి తప్ప. అప్పటికి తటస్థంగా వుండటమే మంచిదనే అభిప్రాయానికి వచ్చాను.

"ఎన్ని వేల రూపాయల వ్యాపారం జరుగుతుంది నెలకి?" అడిగాను ఓ ఖాళీ స్టూల్ మీద కూర్చుంటూ.

"వేలెక్కడ. వందలే" అన్నాడు గంగులు.

"ఆ సాని కొంపలో ఎంతమంది దాకా వుంటారు?" అడిగాను.

"మీకు పనికివచ్చే వాళ్ళెవరూ లేరు లెండి. అంతా పోరంబోకు సరుకు."

కొంచెంసేపు కూర్చుని లేచి వచ్చేసాను.

"మంచి పనిచేసారు. వాళ్ళు పచ్చి రక్తం తాగేవాళ్ళు. వాళ్ళతో పేచీ పడి లాభంలేదు" అన్నాడు దత్తు.

నేను ఆలోచిస్తూండి పోయాను ఏం చేయాలా అని. ప్రభుత్వం నాకు పూర్తిగా బలగం, తతంగం ఇవ్వలేదు వాళ్ళని రూపు మాపడానికి. వున్న ఈ కాస్తంతలో నేను సాధించ గలిగేదేమీ లేదు.

పరిస్థితి వివరిస్తూ నాపై అధికారికి ఓ రిపోర్ట్ పంపాను. ఇక్కడ చట్టం అదుపులోకి రావాలంటే వెంటనే కనీసం మరో పాతికమంది కానిస్టేబుల్స్ అయినా తాత్కాలికంగా నాకు సహాయం కావాలని వ్రాసాను, ఆ రోజే సంతకం పెట్టి పోస్ట్ చేశాను నా రిపోర్టు.

వారం రోజుల దాకా సమాధానం కోసం ఎదురు చూసి, రాకపోతే మళ్ళీ రిమైండర్ వ్రాసాను. పదిహేను రోజుల దాకా నేను ఏమీ చెయ్యలేక పోయాను, గోళ్లు గిల్లుకుంటూ స్టేషన్లో కూర్చోవడం తప్ప.

పదిహేను రోజుల్లో కొద్దిగా గంగులు తగ్గాడనే అన్నారు అంతా. గ్రామంలోకి ఇదివరకంతటి తరచుగా రావడంలేదు. అది గ్రామస్థులు నా మీద గౌరవం కొద్దీ ముఖస్తుతికి చెప్పిన మాటలో, లేక నిజమో గ్రహించలేకపోయాను.

6

దత్తు హడావిడిగా పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"సార్. సార్. గంగులు, మరో ఇద్దరు తాగివచ్చి కోమటి

దుకాణం దగ్గర గలాభా చేస్తున్నారు."

నేను వెంటనే లేచి నిలబడ్డాను, హేట్ పెట్టుకుని.

"పద" అన్నాను.

ఇద్దరం అయిదు నిముషాల్లో కోమటిదుకాణం చేరుకున్నాం. దారిలో చెప్పాడు దత్తు, కోమటి దగ్గర ఒక కిలో జీడిపప్పు కొని, డబ్బు ఇవ్వలేదుట. కోమటికి భయంవేసి డబ్బు అడగ లేదుట, దుర్మార్గుడితో కొట్లాట ఎందుకని.

కాని అక్కడున్న కుర్రకారు మాత్రం వూరుకోలేక పోయారు ఆ అన్యాయం చూస్తూ. డబ్బు ఇచ్చి మరీ కదల మని అడ్డుపడ్డారు. చేతిలోని బాణాకర్రతో ఇద్దరిని చావ బాదాడు. భయపడలేదు కుర్రాళ్లు. తాగి వుండటంవల్ల గంగు లుని తేలికగా పట్టుకో గలిగారు; కూడా వచ్చిన ఇద్దరూ మాత్రం పారిపోయారు చిక్కకుండా.

నేను మనసులోనే మెచ్చుకున్నాను ఆ కుర్రాళ్ళ ధైర్యా నికి. నిజానికి ఈ కాలంలో కుర్రాళ్ళే ధైర్యంగా ఏదయినా నిక్కచ్చిగా చేయ గలిగేది.

కోమటికొట్టు ప్రక్కనున్న గుంజకి కట్టేసారు గంగులుని. కొంచెం కొంచెం నిషా తగ్గుతున్నట్లుగా కనిపించింది, గింజు కుంటూ తనని కట్టేసిన ఆ కుర్రాళ్ళని, పారిపోయిన ఇద్దరినీ బూతులు తిడుతున్నాడు గట్టిగా.

దత్తుకి మనసులో భయంగా వున్నా, కూడా తెచ్చిన బేడీలు వేసాడు గంగులుకి. కోమటి కొట్టులో ఓ కాగితం అడిగి తీసుకుని కుర్రాళ్ళచేత జరిగిందంతా రిపోర్ట్ వ్రాయించి, కోమటిచేత సంతకం చేయించాను, కేసు పకడ్బందీగా వుండేందుకు సాక్షి సంతకాలు అయాక బయలుదేరాం.

గంగులుని స్టేషన్కు తీసుకువెళ్ళి లాకప్లో వుంచాను. తీరికగా గంగులున్న సెల్ ముందుకు వెళ్ళాను ఆ రోజు సాయంత్రం.

"ఇనస్పెక్టర్. నీ చావు మూడింది" అన్నాడు నా వంక క్రోధంగా చూస్తూ.

చిన్నగా నవ్వాను.

"నన్ను బొక్కలోకి తోసినాడి రక్తం కళ్ళ జూస్తేగాని నిద్రపోయే అలవాటులేదు నాకు" పళ్ళు పటపట కొరుకుతూ అన్నాడు.

"నీమీద చాలా నేరాలున్నాయి. కోమటిని కొట్టిన నేరం. దొంగ సారా తాగిన నేరం. కోమటి కొట్టులోని సామానంతా చెల్లా చెదురుచేసిన నేరం. ఇంకా చాలా నేరాలు. శిక్ష చాలా పడుతుంది."

"నన్ను విడిచి పెట్టిన మర్రోజు ఎక్కడున్నా నీ చావు తప్పదు నా చేతిలో."

బోనులోని సింహం గుర్తుకొచ్చింది నాకు గంగులు సెల్ లో చేసే గొడవ చూస్తే.

అప్పటికే నేను ఏం చెయ్యాలో ఆలోచించు కున్నాను. ఆ పల్లెటూర్లో జైలు అంత క్షేమకరమైన చోటు కాదు. గంగులు జైల్లో వున్నాడన్న సంగతి తెలుస్తే అంతా ఒక్కసారిగా వచ్చి పడి దొమ్మి చేయచ్చు వాడిని విడిపించడానికి.

అందుకే వెంటనే గంగులుని జిల్లా కేంద్రానికి తరలించ దలచుకున్నాను. దత్తు సహాయంతో, అయిదు నిముషాల్లో స్టేషన్ చేరుకున్నాను, గంగులుతో. మేం స్టేషన్ చేరిన నాలుగయిదు నిముషాలకి వచ్చింది రైలు.

రెండుగంటల తర్వాత జిల్లా కేంద్రం చేరుకున్నాము. జిల్లా పోలీస్ అధికారిని కలిసాను వెంటనే. అతని అనుమతి మీద గంగులు ఖైదుచేయ బడ్డాడు.

గంటదాకా జిల్లా పోలీస్ అధికారికీ, నాకూ మధ్య చర్చ జరిగింది గంగులు విషయం మీద. నేను గ్రామ పరిస్థితి

పూర్తిగా వివరించాను.

"పోలీస్ బలగం వెంటనే అదనంగా తరలించడం సాధ్యం కాదు" చెప్పాడు ఆ అధికారి నేను చెప్పింది సాంతం విని.

"అలా అయితే గ్రామంలో లా అండ్ ఆర్డర్ అదుపులో పెట్టడం కూడా సాధ్యంకాదు" అన్నాను నేను కొంచెం ఆశాభంగం చెంది. ఆయన నా మాట మన్నిస్తాడనే ధైర్యం వుంది అప్పటిదాకా.

"వీలైనంత త్వరలో మీ కోరిక నెరవేర్చే ఏర్పాటు చేస్తాను" అన్నాడు చివరకి.

7

ఆ రాత్రికి తిరిగి వచ్చేసాను రావులపాలేనికి దత్తుతో కూడా. రైల్వేస్టేషన్ నుంచి ఇంటికి తిరిగి వెళ్తూంటే ఎదురు పడ్డ గ్రామస్థులు కొందరు నాకు నమస్కారం పెట్టారు.

కొందరు నన్ను ఆపి హెచ్చరించారు జాగ్రత్తగా వుండమని. గంగులుని అరెస్ట్ చేయడంవల్ల నాకు శత్రువులు, ప్రమాదాలు ఎక్కువయ్యాయని హితబోధ చేసారు.కొందరు మెచ్చుకున్నారు నా సాహసానికి.కొందరు మెత్తగా కోప్పడ్డారు.

అందరికీ చిరునవ్వే సమాధానంగా ఇచ్చి ఇంటికి చేరుకున్నాను. ఓ సర్ ఆర్థర్ పుస్తకం అందుకున్నాను.

భోజనం వేళకి వచ్చింది. భోజనం ముగించి, పడుకోబోతుండగా మనుకుంటూంటే తలుపు చప్పుడు వినిపించింది.

నేను నిజంగా కథలోని హీరోలా ఫీలయ్యాను నా సర్వీస్ రివాల్వర్ అందుకుంటూంటే. ఎడం చేతిలో రివాల్వర్ అందుకుని, నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడిచాను తలుపు దగ్గరకి.

నిశ్శబ్దంగా తలుపు తెరిచాను చటుక్కున. బయట గుంపు వుంటే వెంటనే తలుపులు మూసేసే వాడినే.

పుణ్యమూర్తి.

పుణ్యమూర్తి నిలబడి వున్నాడు ఎదురుగా, గుమ్మం అవతల.

నన్ను చూసి చిన్నగా తల పంకిస్తూ నవ్వాడు. ఆ నవ్వు మామూలుగా లేదు. భావగర్భితంగా వుంది. హెచ్చరికగా వుందనిపించింది.

"మా ఇల్లు ఇక్కడుందని మీకు ఎప్పుడూ చెప్పలేదు" అన్నాను అడ్డు తప్పుకుని, రెండో తలుపుకూడా తెరుస్తూ.

లోపలకి వచ్చాడు పుణ్యమూర్తి నా ఆహ్వానంకోసం ఎదురు చూడకుండానే.

"నాకు తెలుసు మీరు ఇలా వెతుక్కుంటూ ఓ రోజు రావాల్సి వస్తుందని."

నా జాగ్రత్తని సూచించే ఆ రివాల్వర్ పుణ్యమూర్తికళ్ళ బడనివ్వకుండా నా జేబులో దాచుకున్నాను, ఏ మాత్రం అనుమానం కలగకుండా.

"ఆరోజు ఈరోజు అయింది."

పుణ్యమూర్తి ఎదురుగావున్న ఓ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. నేను రెండు తలుపులు వేసి లోపల గడియపెట్టాను. మంచం మీద కూర్చున్నాను.

"ఇక ప్రారంభించండి" అన్నాను.

"గంగులు గురించి మాట్లాడటానికి వచ్చాను" అన్నాడు అతిశయం పుట్టిపడేలా.

"వచ్చారు కనుక మాట్లాడండి."

"తెలివి తక్కువపని చేసావు" కోపం, ఆవేశం కన పడింది పుణ్యమూర్తి మాటల్లో.

"నాకు మర్యాద నా ప్రాణంకన్నా ముఖ్యం. ఏక

వచనం వుపయోగించి ఇష్టంవచ్చినట్టు మాట్లాడే పక్షంలో దయచేయచ్చు. ఒక్క మాటగూడా వినను" నిర్లక్ష్యంగా అన్నాను.

రెండు గుటకలువేసి అన్నాడు పుణ్యమూర్తి కొన్ని క్షణాల తర్వాత.

"తెలివి తక్కువ పని చేసారు."

"అలవాటయిపోయింది మీలాగే."

"గంగులుని ఇక్కడే లాకప్‌లో వుంచితే ఓ నాలు గయిదు వందలు సంపాదించుకునేవారు మీరు. ఆ అవకాశం లేకుండా చేసుకున్నారు."

"ఎలాగో నాకు తెలిసినా మీరు చెప్పండి అయినా."

"గంగులు తాగితే మనిషికాడు. గొడవ చేయడం సహజం. అసలు తాగితే నువ్వయినా...మీరయినా, నేన యినా, ఎవరయినా సరే మనిషికాం. ఏదో నిషాలో తెలి యక చేసిన అంత చిన్న నేరానికి ఇలా చేయడం మంచిది కాదు. పొరబాటు."

కొన్ని క్షణాల తర్వాత అడిగాను.

"గంగులు మీకు చుట్టమా?"

"కాదు."

"మరి ఎందుకు ఈ తాపత్రయం?"

"గంగులు నాకు ముఖ్యుడు గనక."

"ఏ విషయంలో?"

"చాలా విషయాల్లో."

"పుణ్యమూర్తికదా మీ పేరు?"

"అవును" అన్నాడు అప్పుడే నా పేరు మర్చిపోయావా అన్న భావం వచ్చేలా.

"పుణ్యమూర్తిగారు ఓ సిగరెట్ ఆఫర్ చెయ్యండి."

పుణ్యమూర్తి జేబులోంచి సిగరెట్ పెట్టెతీసి, తెరచి

నావైపు జరిపాడు చేతిని. అతని చేతిలోని సిగరెట్ పెట్టెలోని సిగరెట్ అందుకుని అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఆఫర్ చేస్తేగాని నేను సిగరెట్ తీసుకోను. థాంక్స్ ఆఫర్ చేసినందుకు."

తనే స్వయంగా సిగరెట్ అంటించాడు. అగ్గిపుల్ల గీసాడు. అది ఆరిపొయ్యేదాకా నేను సిగరెట్ నోట్లో పెట్టుకోలేదు. ఆరిపోయి, ఆ పుల్ల పుణ్యమూర్తి పారేసాక నోట్లో పెట్టుకున్నాను సిగరెట్‌ని. ఇంకో పుల్లగీసి అంటించాడు.

"థాంక్స్ ఎగెయిన్. నేను డ్యూటీలో లేనప్పుడు సిగరెట్స్ తాగుతూంటాను."

"డ్యూటీలో లేనప్పుడు ఏమయినా చేయచ్చు. గంగులుని విడిపించే పక్షంలో అయిదువందలు ఇస్తాను. ఎడ్వాన్సుగా రెండువందలు పట్టుకొచ్చాను."

"ఇవ్వండి."

జేబులోంచి రెండువందలు తీసి అందించాడు నాకు. వాటిని నా జేబులోకి తోసాను.

చిన్నగా నవ్వాడు పుణ్యమూర్తి. ఇప్పుడు ఆ నవ్వులో విజయం తాలూకు చిహ్నం, సాధించాననే తృప్తి కనపడుతున్నాయి.

"మీరు జిల్లా సూపరింటెండెంట్ దాకా వెళ్ళకుండా వుంటే బాగుండేది" అన్నాడు.

నేను మౌనంగా చిరునవ్వు నవ్వాను.

"మనమధ్య సఖ్యత వుండాలి. లేకపోతే ఇద్దరికీ నష్టం. మన శతకాల్లో, పంచతంత్రం కథల్లో కూడా పెద్దలు సఖ్యత మించినది మరొకటి లేదని చెప్పారు."

తలాడించాను అవునన్నట్లుగా.

"గంగులుని ఎప్పుడు విడిపిస్తారు?"

"టైం పడుతుంది. ప్రయత్నం చేస్తాను."

"మీకింకా పెళ్ళి కాలేదుగా?" అదోమాదిరిగా నవ్వుతూ అడిగాడు.

"కాలేదు. ఏం చేస్తారా?" అడిగాను.

"జీవితాంతం వుండే పెళ్ళాం అయితే ఏమోకాని మీరు రావులపాలెంలో వుండేంత కాలం మిమ్మల్ని అన్ని విషయాల్లో కనిపెట్టుకుని వుండే ఓ మాంచి అమ్మాయిని కుదిర్చి పెడ్తాను, మనం, మనం ఒకటయితే."

"ఎంతిచ్చుకోవాలి?"

"ఛ. ఛ. పుచ్చుకోవడమే మీవంతు. ఇచ్చుకునేది నా వంతు."

"వద్దులెండి" అన్నాను.

"అలా అంటే కాదు" అని లేచాడు వచ్చినపని అయిపోయినట్లుగా.

నేను లేచి నిలబడ్డాను.

"ఉంటా మరి" అన్నాడు.

"సిగరెట్ పెట్టె వదలి వెళ్తున్నారే?" అడిగాను.

"ఫర్వాలేదు. కాల్చండి."

"అక్కర్లేదు. తీసుకు వెళ్ళండి" అన్నాను చిన్నగా నవ్వి.

పుణ్యమూర్తి ఆప్యాయంగా నా భుజంతట్టి అన్నాడు సంతోషంగా.

"అభివృద్ధిలోకి వస్తావోయ్ కుర్రాడివే అయినా."

పుణ్యమూర్తి వెళ్ళిపోగానే తలుపు గడియ వేసుకున్నాను లోపల మళ్ళీ.

మంచంమీద పడుకుని కళ్లు మూసుకున్నాను. నా తెలివికి నాకే ఆనందంగావుంది. కావాలని కొరివితో తల గోక్కున్నట్లుగా వుండేపని చేశాను గంగులుని బంధించి,

భారం దేముడిమీద వేసి.

ఆ దేముడే నాకు ఇప్పుడు అపాయం రాకుండా కాపాడాడు పుణ్యమూర్తిని పంపి.

తాత్కాలికంగా పుణ్యమూర్తిగాని, అతని మనుషులుగానీ ఏం చెయ్యరు నన్ను. డబ్బుతో నన్ను కొనుక్కోగలిగాననే భావనతో తమ మనిషిగా ఎంచుతారు నన్ను. గంగులుని జైల్లో వేసాననే కోపంతో నన్నేం చేయరు వెంటనే.

తాత్కాలికమే ఈ రక్షణ నాకు.

నేను పుణ్యమూర్తి దగ్గర డబ్బుతీసుకుని, నమ్మించి, మోసంచేసానని తెలిసిన మరుక్షణం నుంచి పుణ్యమూర్తి నిద్రపోడు నా అంతు చూసేదాకా. పుణ్యమూర్తికి నా పాచిక అర్థమయ్యేలోపల నాకు సహాయం వస్తుందనే ఆశ మిణుకుమిణుకు మంటోంది నాలో.

అప్పటిదాకా పుణ్యమూర్తి మనుషులని ఎదుర్కోగల మనుష్యులు నావైపుకూడా వుంటారు ఒకవేళ సహాయం రాకపోతే?

సహాయం వచ్చేలోపలే పుణ్యమూర్తి నిజం గ్రహిస్తే?

నా ఒళ్లు ఝల్లుమంది. అప్పుడు అర్థమయింది నాకు, నేను ఇన్నాళ్ళనించి కోరుకునే థ్రిల్ అంటే ఏమిటో. సరిగ్గా అదే నేను థ్రిల్ అనుకున్న సన్నివేశం.

నిజంగా ఓ మంచి డిటెక్టివ్ నవలలాగా వుంది నా నిజ జీవితం.

చిన్నగా నవ్వుకున్నాను. ప్రస్తుతానికి పుణ్యమూర్తిని బుట్టలో పెట్టాను.

చాలు.

రివాల్వర్ జేబులోంచి తీసి, దిండుక్రింద పెట్టి, పడుకున్నాను లైటార్పి, మధ్యలో వదిలిన పుస్తకం చదవ

బుదిగాక.

ఒకవేళ పుణ్యమూర్తి నామీద కత్తికడితే ఏంచెయ్యాలా ఎలా ఎదుర్కోవాలా అనే ఆలోచనతోనే చాలా రాత్రి గడిచిపోయింది.

8

రావులపాలెంలో చాలామందికి ఆశ్చర్యం వేసింది. రెండు రోజులు అయినా నామీద ఏ అత్యాచారం జరగకపోవటం. నేను కనపడినా, గంగులు స్నేహితులు మర్యాదగా ప్రక్కకి తప్పుకోవటం ఇంకా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది వాళ్ళకి.

ఒకరిద్దరు నన్ను అడిగారు కూడా ఆ సంగతి.

"ఏమో? నాకేం తెలుసు? వెళ్ళి పుణ్యమూర్తినే అడగండి" అన్నాను బదులుగా.

పుణ్యమూర్తి నాకు ఇచ్చిన లంచం, రెండువందలరూపాయలు నేను వుపయోగించదలుచుకోలేదు. పుణ్యమూర్తిపేరు మీద 'మునిసెఫ్'కి పంపాను దాన్ని, చిన్నపిల్లలకి ఉపయోగపడాలనే వుద్దేశంతో, మనిఆర్డరు ద్వారా.

మనిఆర్డర్ ఫ్రం అడ్రసు పుణ్యమూర్తి ఇంటి అడ్రసు ఇచ్చాను.

రెండోరోజు రాత్రి వచ్చి అడిగాడు పుణ్యమూర్తి నన్ను.

"ఏమయింది గంగులు సంగతి?"

"తొందర పడకండి. విడుదలవుతాడు తప్పకుండా."

"నువ్వు ఇక్కడే కూర్చుంటే ఎలా విడుదలవుతాడు? పట్నం వెళ్ళు" అన్నాడు. చిరాకు, నామీద అధికారం వ్యక్తపరుస్తూ.

"అలాగే" అన్నాను పొడిగా.

"రేపీపాటికి విడుదలవ్వాలి. లేకపోతే నేనే ఏదో నా తంటాలు పడతాను."

"అలాగే" అన్నాను అదే స్వరంతో.

పుణ్యమూర్తి వెళ్ళిపోయాడు విసురుగా.

చదరంగంలో ఓడిపోతూంటే ఏ పావు కదపాలో తెలియని ఆటగాడిలా వుంది నా మనసు.

అదృష్టం నా పక్షం వుంది. రెండు రోజుల తర్వాత గంగులు కేసు విచారణకి వెళ్తుందని నాకు తెలియచేసాడు దత్తు మర్నాడు ఆఫీసులో. నేను అక్కడికి వెళ్ళాలి.

ముందురోజు రాత్రి సాక్షులనంతా కలుసుకుని మర్నాడు పట్నానికి సాక్ష్యానికి రావలసిందిగా కోరాను. వాళ్ళకి కూడా అప్పటికే సమన్స్ అందాయి.

రావులపాలెంలో అందరికీ నామీద పూర్తి నమ్మకం ఏర్పడిపోయింది. పుణ్యమూర్తి ఎందుకో నాకు భయపడి నన్నేం చెయ్యటం లేదనే నమ్మకం వాళ్ళలో ఏర్పడి పోయింది.

అందుకే నామీద నమ్మకం వేసి రావడానికి ఒప్పుకున్నారు సాక్షులంతా కోర్టుకి. పుణ్యమూర్తి నిప్పుతొక్కిన కోతిలా వచ్చాడు మర్నాడు ఉదయం నేను పోలీస్టేషన్‌కి బయలుదేరుతూంటే.

"ఏమిటిది? సాక్షులంతా వెళ్తున్నారుట. ఎప్పుడు విడుదల అయేది గంగులు?" అరిచాడు గట్టిగా.

"నిదానం ప్రధానం. ప్రభుత్వంతో వ్యవహారం. శిక్ష పడకుండా చూస్తాను. పడ్డా చిన్న శిక్షతో పోతుంది. సాక్షులందరికీ ఏం చెప్పాలో నేను ముందరే చెప్పాను" అన్నాను నమ్మకంగా.

నా మాటల్లోని దృఢత్వం కదిలించింది పుణ్యమూర్తిని. గొణుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

అంతా కలిసి జిల్లాకోర్టుకి వెళ్ళాం. గంగులు గురించి జడ్జికి తెలిసింది ప్రాసిక్యూషన్ ద్వారా ముందరే. కొత్త

జడ్జి అతను.

సాక్షులు జరిగింది జరిగినట్లు చెప్పారు. గంగులు గురించి, అతని చరిత్ర గురించి, పూర్తిగా వివరించాను నేను, కొంచెం అప్రస్తుతమయినా.

మూడు నెలల కఠినశిక్ష పడింది గంగులుకి. తృప్తిగా నిట్టూర్చాను.

పుణ్యమూర్తి తెలివయినవాడు. కోర్టుకి తన మనిషిని పంపాడు రహస్యంగా జరిగేది తెలుసుకోవాలని గూఢచారి లాగ. పుణ్యమూర్తి మనుషులంతా నాకు గుర్తే. అతన్ని రావులపాలెం చేరకుండా చూడమని చెప్పాను, కొంత కాలందాకా.

నా సలహామీద అతన్ని అరెస్ట్ చేసాడు అక్కడి ఇన్‌స్పెక్టర్ త్రాగుడు నేరంమీద. పట్నం వస్తే త్రాగకుండా తిరిగి వెళ్ళరు పుణ్యమూర్తి మనుషులు ఎవరూ.

జిల్లా పోలీస్ అధికారికి వివరంగా నాకూ పుణ్యమూర్తికి జరిగినదంతా చెప్పాను.

వీలైనంత త్వరలో ఏదో ఒకటి తేల్చి చెప్తానని చెప్పాడు. తిరిగి రాబోయేముందు మందలించాడు నన్ను.

"డ్యూటీలో వున్నా, లేకపోయినా నేను లంచం తీసుకోకూడదు. లంచం తీసుకోవడం కేవలం స్వీయ రక్షణకే అయినా చట్టాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుని, ఇష్టంవచ్చినట్లు ప్రవర్తించకూడదు అపరాధులతో. మరోసారి ఇలా జరిగితే బావుండదు. రుజువు దొరికితే నిన్ను అరెస్ట్ చేసేవాణ్ణి."

సెల్యూట్ కొట్టి బయటపడ్డాను. పుణ్యమూర్తికి ఏం చెప్పాలా అనే ఆలోచనే నన్ను బాధించడం మొదలు పెట్టింది. పుణ్యమూర్తికి నిజం తెలిసిన మరుక్షణం నుంచి నేను జాగ్రత్తగా వుండాలి.

నేను అనుకున్నట్లుగా ఆరాత్రి పుణ్యమూర్తి నా ఇంటికి

రాలేదు, ఏమయిందని అడగడానికి. అతని మనిషికూడా చేరివుండడు. గంగులు విడిపించబడితే పుణ్యమూర్తిని తప్పక కలిసేవాడే.

తన దగ్గరకి గంగులు రాకపోవడంవల్ల గంగులు విడిపించబడలేదనే కోపంతో నా దగ్గరకు రాలేదని అనుకున్నాను నేను. ఆ రోజు రాత్రి తలుపులన్నీ జాగ్రత్తగా వేసుకుని పడుకున్నాను.

శిక్ష పడ్డాక గంగులు నన్ను బండబూతులు తిడుతూ, తిరిగివచ్చాక నా అంతు చూస్తానని బెదిరించడం గుర్తుంది నాకు. అంతకుముందువున్న పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌ని ఘోరంగా నడిరోడ్డుమీదే పొడిచి చంపడం గుర్తుంది నాకు.

ఇక ముందు జాగ్రత్తగా వుండాలి అనుకున్నాను మనసులోనే. అనవసరంగా దత్తుని, మిగతావాళ్ళనీ వాళ్ళ దుర్మార్గానికి బలిచేస్తున్నానేమో ననిపించింది నాకు అంతరాంతరాల్లో.

ఛ. ఏమిటిది? థ్రిల్ కాదు నా బొంద. కంఠందాకా వూబిలో చిక్కుకున్నాను. ఇక బయటపడలేను అనిపించింది.

తుఫాను రాబోయేముందు ప్రశాంతత అలుముకుంది పుణ్యమూర్తి మధ్య, నామధ్య. మర్నాడుకూడా పుణ్యమూర్తి రాలేదు నన్ను ఏమయిందని అడగడానికి. నేను వెళ్ళలేదు పుణ్యమూర్తి ఇంటికి ఏం జరిగింది చెప్పడానికి.

ఓ కాన్‌స్టేబుల్ చెప్పాడు నాకు స్టేషన్‌లో మధ్యాహ్నం పుణ్యమూర్తి కార్లో పట్నం బయలుదేరి వెళ్ళాడని. సాయంత్రానికి తిరిగి రావచ్చు అనుకున్నాను.

దత్తుకి చెప్పలేదు పుణ్యమూర్తి మధ్య, నామధ్య నడిచిన కథ. చెప్తే ఇంకా వణికిపోతాడు. ఇప్పటికే జరిగినదానికి తిట్టుకుంటున్నాడు మనసారా.

నేనుమాత్రం గంభీరంగానే వుంటున్నాను అందరి

ముందూ. ఏ క్షణంలో నయినా ఏమయినా జరగచ్చు అని తెలుసు నాకు. ఏం జరుగుతుందో, ఎప్పుడు జరుగుతుందో మాత్రం తెలియదు.

9

వారం రోజులు గడిచాయి.

భారంగా, భయంగా, నెమ్మదిగా, నిరీక్షణగా— థ్రిల్లింగ్ గా గడిచాయి వారంరోజులు. ఈ వారంలో నేను రెండుసార్లు ట్రంక్ కాల్ చేసి చెప్పాను జిల్లా పోలీస్ అధికారికి పోలీస్ బలగం ఎక్కువ చెయ్యమని.

రెండోసారి కోపంగా చెప్పాడు తన విధులు, బాధ్యతలు తనకి తెలుసని, మళ్ళీ ట్రంక్ కాల్ చేసి భారత ప్రభుత్వం ఖర్చు పెంచవద్దని.

దత్తు చెప్పాడు ఎనిమిదో రోజు.

"సార్-గంగులు వచ్చేసాడు."

ఉలికిపాటు కప్పిపుచ్చుకోడానికి వ్యర్థప్రయత్నం చేస్తూ అడిగాను.

"జైల్లోంచి పారిపోయి వచ్చాడా?"

"అంతే అయ్యుంటుంది."

మౌనంగా ఆలోచిస్తూండిపోయాను!

"మనం జాగ్రత్తగా వుండాలి" అన్నాడు దత్తు.

తల పంకించాను నేను.

పుణ్యమూర్తి వచ్చాడు సరాసరి పోలీస్ స్టేషన్ లోకి, దత్తు నాకు ఆ వార్త అందించిన గంట తర్వాత.

"దర్శనాలే లేవు?" అడిగాను లేని నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకుంటూ.

"నీకు చిన్న పిల్లలంటే ప్రేమా?"

వెటకారంగా అడిగాడు.

"దైవ స్వరూపులు. అలాంటివాళ్లు వికలాంగులయితే మీరు సహాయంచేస్తే ఆ పుణ్యం మీకేగా?" అన్నాను.

"అందుకని నా రెండువందల రూపాయలు నా తరఫున నువ్వు మునిసెఫ్‌కి పంపుతావా? నా డబ్బు ఎలా ఖర్చు చేసుకోవాలో నాకు నేర్పేంత ధైర్యమా నీకు?"

"సంబోధన మార్చండి" అన్నాను గట్టిగా. "ఇక్కడ గట్టిగా అరవకూడదు."

పళ్లు పటపట కొరికాడు. ఇన్నాళ్లు అణచి వుంచుకున్న కోపం అంతా ఆ చూపులో వ్యక్తం అయింది.

"కూర్చోండి. ఏదైనా రిపోర్ట్ చేయడానికి వచ్చారా? ఎవరయినా లంచం తీసుకున్నారా? చెప్పండి. నిముషంలో అరెస్ట్ చేస్తాను" నవ్వాను. "వంద తీసుకున్నారా? రెండొందలా?"

"నీకో సంగతి చెప్పిపోదామని వచ్చాను."

"నాకు ముందే తెలిసింది. గంగులు పారిపోయివచ్చాడు."

"అదికాదు చెప్పడానికి వచ్చింది_ఈ పదిరోజులూ నిన్ను ఏం చేయకుండా ఎందుకు గాజులు తొడుక్కుని కూర్చున్నానో చెప్దామని_"

"వినడానికి నాకు తీరిక,ఓపిక వున్నాయి. కూర్చోండి."

"గంగులు జైల్లో వుండగా నిన్ను ఏంచేసినా గంగులు కేసు విషయంలో మేం నిన్ను ఏదో చేసామని అనుకోవచ్చు అంతా."

"ఓహో."

"గంగులు తిరిగి వచ్చాడు. ఇక్కడికివచ్చి పట్టుకునే దమ్ము లెవరికీ లేవు."

"రాకుండా మీరు చక్రం అడ్డేసి వుంటారు. రెండువేలా మూడువేలా?"

"విడిపించడానికి_అదే పారిపోయే అవకాశం కల్పించ

డానికే రెండయింది.''

''ఓహో. తాత్కాలికంగా ఓ పోలీస్ అధికారికి భార్యని సప్లై చేసివుండివుంటారు.''

''అంతేకాదు. నిన్ను పనిష్మెంట్ ఏరియాకి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేస్తున్నారు.''

''థాంక్‌యూ.''

''తిరిగి ప్రాణంతో వెళ్ళవు నువ్వు. వెళ్ళినా నువ్వు రావులపాలెం వచ్చినప్పుడు వున్న అన్ని అంగాలతో వెళ్ళవు తిరిగి.''

''చూద్దాం ఎవరు గెలుస్తారో.''

''గంగులు అసలే కోతి. నిప్పు తొక్కించావు. ముల్లు గుచ్చావు.''

''ఈ రాత్రికి కల్లుకూడా తాగుతాడేమో?'' రివాల్వర్ బెల్టు సవరించుకుంటూ అన్నాను. ''ఓ సిగరెట్ ఆఫర్ చేస్తారా?''

''నన్ను నమ్మించి, మోసంచేసిన వాడు, నీముందు వాడు ఏమయ్యాడో మర్చిపోయావు. ఉంటా.''

వెనక్కి తిరిగిన పుణ్యమూర్తిని గట్టిగా పట్టుకున్నాను లేచి.

''వదులు'' గింజుకున్నాడు.

''వదలను. దత్తు. అరెస్ట్ దిస్ బ్రూట్'' అన్నాను దత్తుతో.

అంతవరకు ఆశ్చర్యంగా భయంగా మామధ్య సంభాషణ వింటూన్న దత్తు నెత్తిమీద పిడుగు పడ్డట్టుగా అదరిపడ్డాడు.

''సార్?'' అన్నాడు.

''లాకప్‌లో వుంచు వీణ్ణి. బేడీలు తీసుకురా.''

''వదులు'' క్రోధంగా గింజుకుంటున్న పుణ్యమూర్తిని, బలంగా రెండుచేతులతో బిగించి పట్టి అరిచాను గట్టిగా.

"దత్తూ బేడీలు అందుకో."

"సార్..." భయంగా అన్నాడు.

"డు ఏ జ్ ఐ సే."

"సార్. ఈయన తర్వాత......"

"యూ హెర్డ్ మి. హేవింట్ యు?" అరిచాను గట్టిగా. "ఇన్స్టెన్ ఆర్డర్. అరెస్ట్ హిమ్."

"యస్ సర్."

క్షణాల్లో లాకప్‌లో వున్నాడు పుణ్యమూర్తి.

"నిన్ను ఏంచేస్తానో చూసుకో" బండబూతులు తిట్టడం ప్రారంభించాడు పుణ్యమూర్తి.

"దత్తు కాగితం అందుకో" అన్నాను నేను పుణ్యమూర్తి తిట్లు పట్టించుకోకుండా.

కాగితంతో వచ్చాడు దత్తు.

"పుణ్యమూర్తి మాటలన్నీ విన్నావుకదా?" అడిగాను.

తల వూపాడు.

"పుణ్యమూర్తి నన్ను - అంటే ఓ ప్రభుత్వాధికారిని, బెదిరించాడు చంపుతానని. చంపటం కన్నా చంపుతానని బెదిరించడం పెద్ద నేరం. రాయి అదంతా. సాక్షి సంతకం పెట్టు. కేస్ పుటప్ చేద్దాం."

దత్తు వ్రాసాడు అంతా ఓపికగా నేను చెప్పినట్లుగా. ఆ కాగితం నా డస్క్ సొరుగులోపడేసి,లాక్ చేసి అన్నాను.

"ఇవాళతో అటో, ఇటో తేలిపోవాలి. నేను చచ్చినా ఫరవాలేదు. గ్రామానికి పట్టిన శనిమాత్రం విరగడవాలి."

"ఏం చేద్దాం ఇప్పుడు?" అడిగాడు దత్తు.

"పుణ్యమూర్తిని అరెస్ట్ చేసిన సంగతి రహస్యంగా వుంచు. చేతనయితే పట్నం వెళ్ళాడని పుకారుపుట్టించు."

"రేపటికయినా, లేదా ఎల్లుండయినా తెలుస్తుందిగా వాళ్ళకి నిజం."

“ఈ లోపల మనకి సహాయం వస్తుంది.”

“నాకు నమ్మకం లేదు.”

“ఎందుకు లేదు?”

“ఎలా వస్తుంది ఇన్నాళ్ళు రాని సహాయం.”

“ఓ గ్రామాధికారి అరెస్ట్ అయి, హత్యలు జరిగితే రాదా?”

“హత్యలా?”

“అవును.”

“ఎలా?”

“జైల్లోంచి పారిపోయిన గంగులుని పట్టుకోదలును కున్నాను మళ్ళీ.”

10

గ్రామం అంతా చాలా ప్రశాంతంగా వుంది. తుఫాను రాబోయేముందు, శత్రువు దాడిచేయబోయేముందు వుండే ప్రశాంతత.

గ్రామస్తులు మాత్రం భయపడుతున్నారు, గంగులు జైల్లోంచి పారిపోయి వచ్చాడన్న వార్త అందరినీ క్రుంగ తీసిందనే చెప్పచ్చు.

ముఖ్యంగా గంగులు కేసు విషయంలో సాక్ష్యం వచ్చిన వాళ్ళందరూ భయంతో వణకిపోతున్నారు.

గంగులు ఒంటరిగా దొరికితే ఏమయినా చేసేయాలనే యావవున్న వాళ్ళందరూ కలసి, కోర్టులో గంగులుకు ఎదురుగా సాక్ష్యం చెప్పినవాళ్ళందరికీ కాపలాగా వున్నారు.

సాయంత్రం, సూర్యుడు అస్తమించే సమయంలో ఓ రైతు పరిగెత్తుకొచ్చి చెప్పాడు, ఖంగారుగా నాకు.

“సార్. గంగులు కోనేటిలో నీళ్లు తెచ్చుకోడానికి

వెళ్ళిన ఆడవాళ్ళ దగ్గరచేరి నానారభసా చేస్తున్నాడు.''
''అలాగా'' లేచాను వేగంగా.
''సాక్షీకం చెప్పిన ఓ వస్త్రాడి చెల్లెలు కూడా వుంది అక్కడే. దానికోసమే వచ్చినట్టున్నాడు.''
''తాగాడా?''
''కొంచెం తాగినట్లున్నాడు.''
''దత్తు. నీ తుపాకి తీసుకో జాగ్రత్తగా స్టేషన్ కి కాపలా కాయి. అవసరం అయితే రైఫిల్ ఉపయోగించు.''
''అలాగే సార్. మీరు ఒంటరిగా వెళ్తున్నారా?'' అడిగాడు కొంచెం బాధగా.
''అవును. నాకేం భయంలేదు. ఆఖరిపేజీలలోని సన్నివేశం దగ్గరపడింది. ఇంక సస్పెన్స్ వుండదులే'' అన్నాను నవ్వి.
''జాగ్రత్త సార్'' హెచ్చరించాడు.
''అవసరం వస్తే కాలి మీదో, భుజం మీదో కాల్చు. చచ్చినా ఫర్వాలేదు. యూజ్ ది రైఫిల్ ఇఫ్ నెససరీ దటీజ్ ఏన్ ఆర్డర్. అండర్ స్టాండ్?''
''యస్ సర్.''
''గుడ్.''
సరిగ్గా మూడు నిముషాలలో చేరుకున్నాను కోనేటి వైపు పరుగెత్తుతూ వెళ్ళి. పారిపోయి వస్తున్న ఇద్దరమ్మాయిలు చెప్పారు నాకు త్వరగా వెళ్ళమని.
కోనేటికి కొంచెం దూరంలో ఆగాను. దాదాపు పది మంది అమ్మాయిల దాకా ఓ వారగా నిలబడి వున్నారు బిత్తర చూపులు చూస్తూ.
అందరికీ ఇవతలగా ఓ పదెనిమిదేళ్ళ పిల్ల నించుని వుంది. పక్కనే గంగులు. ఆపిల్ల నెత్తిమీద మట్టికడవ తనచేతిలోని కర్రతో పగలకొట్టినట్లున్నాడు గంగులు.
ఆ అమ్మాయి నీళ్ళతో తడిసిపోయి వుంది. ప్రక్కన

పగలిన కడవ పెంకులు. గంగులుతో బాటు మరో నలుగు రున్నారు.

నన్ను చూశాడు గంగులు. భూమి దద్దరిల్లేలా నవ్వాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ నువ్వా?" మళ్ళీ నవ్వాడు గట్టిగా.

"ఏమిటి అల్లరి చేస్తున్నావ్?" అడిగాను గట్టిగా, మిలటరీ ఆఫీసర్ అరిచే విధంగా.

"ఆరవఘ. నీ చావు మూడింది" అన్నాడు గంగులు.

"అమ్మాయిలు. మీ రెళ్ళిచ్చు" అన్నా వాళ్ళ నుద్దేశించి.

కదిలారు వాళ్ళు, కొంచెం భయంగా. మిగతా నలుగురు వాళ్ళవైపు కదిలారు వెంటనే.

"ఆగండి" గర్జించాను.

తడిసిన ఆ యువతి వంటిమీద చెయ్యి వెయ్యబోయాడు గంగులు.

"ఖబడ్దార్."

క్షణంలో నా కుడిచేతిలో నా ఆయువు పట్టయిన రివాల్వర్ మెరుస్తోంది.

"నీ పని పడ్తాను ఆగు," అన్నాడు గంగులు కొద్దిగాజంకి.

మెరుపులా నా వైపు దూకాడు. నా కళ్ళు గ్రహించాయి గంగులు కదులుతూండగానే. కాలు పని చేసింది సరయిన సమయంలో.

గంగులు వెల్లకిలా పడ్డాడు నేను తన్నిన తన్నుకి. క్రింద పడ్డ గంగులుని గడ్డం క్రింద మళ్ళీ తన్నాను బూటు కాలితో. మిగతా నలుగురూ నా వైపు దూకబోయారు.

వెనక్కి అయిదారు గజాలు పరిగెత్తి ఆగి అన్నాను గట్టిగా.

"ఎవరి ఆయువు గట్టిదో వాళ్ళురండి భయం లేకపోతే."

నలుగురూ మూకుమ్మడిగా పరిగెత్తారు నా వైపు.

"ఢాం."

ఒకడు అరుస్తూ నేలకూలాడు.

ఆగిపోయారు మిగతా ముగ్గురూ యంత్రాల్లా.

కిందపడ్డ వాడి పొట్టలోంచి రక్తం కారుతోంది. బాధతో అరుస్తున్నాడు చేతులు అడ్డం పెట్టుకుని.

"రండి. ధైర్యం వుంటే రండి" ఎక్కడలేని ధైర్యం ప్రవేశించింది నాలో.

గంగులు లేచి నిలబడ్డాడు.

"గంగులూ. ఈ రోజుతో నీ పని ఆఖరు. పుణ్యమూర్తి నిన్ను కాపాడలేడు ఈసారి. మర్యాదగా చేతులు ఎత్తి నా వెంటరా పోలీస్ స్టేషన్‌కి. మీరు కూడా."

తెల్లబోయి చూస్తున్నారు. గంగులు నోట్లోంచి నెత్తురు కారుతోంది. ముఖంనిండా కోపం. చూపులనిండా అగ్ని.

"లొంగి పొండి. లేదా వాడిలా దీంతో చచ్చిపోండి. ఏదో ఒకటి త్వరగా తేల్చుకోండి."

ఇంతలో వెనకనుంచి చాలామంది పరుగెత్తుకొస్తున్న చప్పుడు. వెనక్కి తిరిగి చూశాను ఓరగా.

బ్రతికిపోయాను. గంగులు మనుష్యులుకారు. గ్రామంలో యువకులు ఏభైమంది దాకా చేతిలో కర్రలతో వస్తున్నారు.

వాళ్ళని చూస్తూనే నలుగురూ వెనక్కి తిరిగి పరిగెత్తసాగారు పొలాలకి అడ్డంపడి.

అంత ధైర్యంగా రాగలిగినందుకు వాళ్ళని అభినందించాను. అందరం కలిసి వెనక్కి మళ్ళాము, గాయపడ్డతనితో.

దత్తు జరిగింది విని చిన్నగా నిట్టూర్చి అన్నాడు.

"రాత్రి తప్పకుండా వస్తాడు గంగులు తన ముఠా అంతటితో. బహుశా పుణ్యమూర్తి ఆజ్ఞకోసం ఎదురు చూస్తూండాలి. లేకపోతే ఈ పాటికి వచ్చేసేవాడే. వూరుకోడు ఇలా."

11

పోలీస్ స్టేషన్‌లో కూర్చుని గంగులు విషయం ఏం చెయ్యాలా, గంగులు మీద ఏం చర్య తీసుకోవాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను.

"సార్. బయట గంగులు మనిషి వచ్చి నిలబడ్డాడు" చెప్పాడు దత్తు నాకు.

కిటికీలోంచి చూసాను. దూరంగా, లైటు సంభం వెలుగు పడని చోటగా, ఓ మూల నుంచునున్నాడొకడు. చేతిలో పెద్ద కర్రవుంది. స్టేషన్ వైపే చూస్తున్నాడు, గుర్రుగా.

తల వంచుకుని నా పని నేను చేసుకో సాగాను. మరో అయిదు నిముషాల తర్వాత చెప్పాడు దత్తు భయంగా.

"చూడండి సార్. అబ్బ. ఎంత మందో!"

తల ఎత్తి చూశాను కిటికీలోంచి బయటికి. నిజమే. చాలా మంది నిలబడి వున్నారు బయట. దాదాపు ఏభైమంది దాకా వున్నారు. అందరి చేతుల్లో కత్తులు, బరిసెలు, బాణా కర్రలు బాణాలు వున్నాయి. నిశ్శబ్దంగా నిలబడి చూస్తున్నారు ఎవరి ఆజ్ఞ కోసమో ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా.

"అందరూ దాడి చెయ్యటానికి వచ్చినట్టున్నారు పోలీస్ స్టేషన్ మీదకి," దత్తు కంఠంలో భయం పసిగట్టాను.

"మరి నిశ్శబ్దంగా వుండి పోయారేం?"

"గంగులుగాడింకా వచ్చినట్లు లేదు."

"దత్తు. మనం జాగ్రత్త పడటం మంచిది. కిటికీ తలుపులు మూయించు. తుపాకులతో సిద్ధంగా వుండండి. పట్నానికి లైటనింగ్ కాల్ బుక్ చెయ్యి."

"అలాగే సార్."

దత్తు కంఠం అధైర్యంగా పలికింది. 'ఇక ఈరోజుతో నా జీవితం ఆఖరు' అన్న అధైర్యం కనిపించింది దత్తులో.

"దత్తు! ప్రతి మనిషీ పుడతాడు, చస్తాడు. ఆ రెండూ మన చేతిలో లేనప్పుడు మన చేతిలోకి ఎంత ప్రయత్నించినా

రావని తెలిసినప్పుడు భయపడటం దేనికి? చచ్చినా హీరో లాగా, వీరోచితంగా చద్దాం. బ్రతికితే అధర్మాన్ని చంపుదాం."

ఏడుపులాంటి నవ్వు నవ్వాడు దత్తు.

నా ఆర్డర్స్ అందుకుని అంతా నిముషంలో మెయిన్ డోర్ తప్ప మిగతావన్నీ మూసేసారు. రైఫిల్స్‌నిండా గుళ్లు నింపి తయారుగా నిలబడ్డారు నేనాదేశించిన స్థానాల్లో.

ట్రంక్ కాల్ వచ్చింది.

వీలైనంత ప్రశాంతంగా మాట్లాడాను ఐ. జి. తో. ఇంట్లో భోజనం బల్లముందు నుంచి లేచివచ్చినట్లున్నారు మధ్యలో. కోపంగా అన్నారు-

"నేను చెప్పింది మర్చిపోయావా?"

"లేదు. కాని ఇప్పుడు మాట్లాడకపోతే ఇక మాట్లాడే అవకాశం రాకపోవచ్చని ఫోన్ చేసాను."

"అంటే?"

"బయట ఓ ఏభైమంది దొమ్మి చేయడానికి నిలబడ్డారు రాబందుల్లా. స్టేషన్ తగలపెట్టేసి మమ్మల్ని ఆ మంటల్లో తగలపెట్టినా తగలపెట్టేయచ్చు."

"అయితే ఇప్పుడు నేనేం చేయగలను? రేపు వుదయం ఏం చేయాలో ఓ నిర్ణయం తీసుకుంటాను."

"మంచిది. ముందర కడుపునిండా భోజనం చేయండి."

ఫోన్ పెట్టేసాను విసురుగా.

దాదాపు ఓ పావుగంట గడిచివుంటుంది. అంతే. వెన కాల పులిపడి తరుముతున్నట్లుగా పరిగెత్తుకొచ్చాడొకతను స్టేషన్‌లోకి.

"రక్షించాలి. త్వరగా నాతోరండి" అన్నాడు వగరుస్తూ.

మండిపోయింది నాకు అసలు విషయం చెప్పనందుకు.

"ఎవరు చస్తున్నారు?" అడిగాను.

"ప్రొద్దున చెరువుదగ్గిర గొడవచేసాడుకదా గంగులు ఓ అమ్మాయిని. వాళ్ళింటిమీద పడ్డాడు మరో యిద్దరితో. ఆ అమ్మాయి ఓ గదిలోకి పారిపోయి లోపల తలుపు గడియ వేసుకుంది. ఇంట్లోని ఆ అమ్మాయి ముసలి తల్లిని, అన్ననీ కట్టేసాడు తాళ్ళతో."

అతని కళ్ళలో భీతి చూస్తే జాలివేసింది నాకు. నా నరాల్లో కొత్త వుత్సాహం వచ్చింది.

ఏ దేమ్ సెల్ ఇన్ డిస్ట్రెస్ ఎగెయిన్.

"నేను వెళ్తున్నాను దత్తూ," చెప్పాను దత్తుతో.

"మీరు ఒంటరిగా" భయభయంగా చూశాడు నన్ను.

"అవును. జంటగా రివాల్వర్ వుంది. మూడు ప్రాణాల్ని కూడా తీసుకువెళ్ళిగాని చావను."

దత్తు ముఖం ఎర్రబడింది.

"నేను పని పూర్తిచేసుకుని తిరిగి వస్తాను."

"మీరు వెళ్ళగానే వీళ్ళు తిరగబడితే?"

"ఫైర్. ఫైర్ దెమ్ టు డెత్. మీరుమాత్రం బయటకి వెళ్ళకండి."

"అలాగే."

"బి బ్రేవ్."

బయటకి నడిచాను వచ్చినతనితో. నేను స్టేషన్‌లోంచి రోడ్డుమీదకి రాగానే ఆ ఏభైమందిలో చలనం వచ్చింది. రెండడుగులు వేసాను, చేతిని రివాల్వర్ బట్‌కి ఆనించి. ఇద్దరు అడ్డంగా వచ్చి నిలబడ్డారు. మరో యిద్దరు నన్ను పట్టుకోబోయారు వెనకనుంచి.

నా కర్థమైంది వాళ్ళ ప్లాన్. నేను బయటకి వెళ్ళకుండా అడ్డగించి, అక్కడ ఆ అమ్మాయిని వాడు అమానుషంగా ఈ రాత్రి పాడుచేసి, తర్వాత స్టేషన్‌మీద పడతాడు.

ఇదంతా పగతీర్చుకోడానికే చేస్తున్నాడు.

నా రెండు చేతులూ మరల్లా పనిచేసాయి. సర్వీస్ ట్రెయినింగ్‌లో నేర్చుకున్న నా దెబ్బలు వృథాకాలేదు. కిందపడ్డారు ఇద్దరూ ఒకేసారి. నాతోపాటు నడుస్తున్నతన్ని చెయ్యిపట్టుకుని లాగి లోపలికి పరిగెత్తాను, స్టేషన్‌లోకి.

నవ్వుతున్నారు అంతా. బయట నిలబడ్డవాళ్ళంతా పగలబడి నవ్వుతున్నారు. ఆ ప్రదేశమంది కలిసి నవ్వే నవ్వు వినిపిస్తోంది గట్టిగా. నా పిరికితనానికి నవ్వుతున్నారు.

"దత్తూ నేను వెళ్తున్నాను. వెనక స్టోర్‌రూంలోని వెంటిలేటర్ ద్వారా వెళ్తున్నాను. జాగ్రత్త."

నా వెనకే వచ్చాడు దత్తు స్టోర్‌రూంలోకి.

"తిరిగి ఎలా వస్తారు సార్?" అడిగాడు. "మీరు బయటికి వెళ్ళిన సంగతి తెలిసిపోతే చుట్టూ కాపేస్తారు."

చిన్నగా నవ్వి, దత్తు ఏం చెయ్యాలో వివరంగా చెప్పాను. తలవూపాడు అంగీకారంగా.

వెంటిలేటర్ పైకిఎక్కి, తలుపు తెరచి చూసాను బయటికి. అంతా చీకటి.

బయటకి దూకాను.

12

చాలా రోజుల తర్వాత థ్రిల్, ఎక్సైట్‌మెంట్ ప్రవేశించింది నాలో మళ్ళీ. జాగ్రత్తగా అడుగులు వేయసాగాను ఆ చీకట్లో వక్కడినే.

ఆ రైతు ఇల్లు తెలుసు నాకు, మూడు నిముషాల్లో అక్కడున్నాను. క్రీనీడలో నడుస్తూంటే రోడ్డంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. ప్రతీ ఇంటి కిటికీ తలుపులు కూడా మూసివున్నాయి. రోడ్డుమీద మంచాలు వేసుకుని పడుకునే వాళ్ళెవరూ కనబడలేదు నాకు.

ఇంటికి కొంచెం దూరంలో ఆగాను. బయట గంగులు సహాయకు లుంటారను కున్నాను. లోపలే వున్నారు. కదిలాను గబగబా.

ఆగిపోయాను హఠాత్తుగా. కళ్లు చికిలించి చూసాను మేడ వంక.

పై అంతస్తులో ఓగది కిటికీలోంచి పొగ వస్తోంది వల్లగా. క్రమక్రమంగా పొగ ఎక్కువవుతోంది. లోపల ఏదో మండుతోంది!

అరుపులు వినిపించాయి. ఆ అమ్మాయి అరుస్తోంది భయంగా.

తలుపులు పగల కొట్టలేక తగల బెడుతున్నారు ఆ అమ్మాయి కోసం. చప్పుడు చెయ్యకుండా మంచానికున్న ఓ దోమ తెరకర్రని తీసుకున్నాను. క్రింద ఎవరూ లేరు.

అంతా-ముగ్గురూ పైన వున్నట్లున్నారు. మేడ ఎక్కాను బూట్లు వదలి.

కిరసనాయిలు వాసన వేసింది. ఎదురుగా దృశ్యం నేను అనుకున్నట్లుగానే వుంది. కాని ఇంకా భీకరంగా వుంది.

ఆ తలుపు ముందు సామాను చాలా కుప్పగాపోసి వుంది. దాని మీద కిరసనాయిలు పోసి నిప్పంటించారు తలుపుతో పాటుగా. గంగులు స్థిరంగా నిల్చుని వున్నాడు చేతిలో బాణా కర్రతో. ఎప్పటిలా తాగిలేడు.

మెరుపులా పనిచెయ్యాలి.

మెరుపులాగే దూకాను ఆ ముగ్గురి మధ్యకి. దూకుతూనే ఒకడి తలమీద మోదాను బలమంతా ఉపయోగించి. రెండో వాడిని కూడా మోదాక తగిలింది నాకు దెబ్బ. ఇద్దరూ మొదటి దెబ్బకే స్పృహతప్పి పడిపోయారు.

గంగులు బాణా కర్రతో కొట్టిన దెబ్బ తగిలింది నాకు. తల గింగిరాలు తిరిగింది. కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి. నా హేట్ నన్ను కాపాడింది తల పచ్చడి కాకుండా.

రెండో దెబ్బ తగలకుండానే ప్రక్కకి తప్పుకుని నా చేతిలోని కర్రతో ఎగరకొట్టాను గంగులు కర్రను.

"ఎలా వచ్చావు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు గంగులు.

"నీ చావు మూడి వచ్చాను."

గట్టిగా నవ్వి అన్నాడు. "ఇంకా పుట్టలేదు ఎవరూ."

నా మీదకి దూకాడు నేను రివాల్వర్ తీసే లోపలే.

తాగి వున్నప్పుడు తెలిసేగాని, మామూలుగా వుంటే మృగంతో సమానం గంగులు బలంలో. కాని మెళకువలు తెలియవు అంతగా వాడికి. అంతా మోటు వ్యవహారం.

నా గడ్డం కింద మోదబోయాడు. ప్రక్కకి తప్పుకుని రెండుచేతులూ గంగులునడుంచుట్టూ బిగించాను వెనకనుంచి.

గంగులు కాళ్ళు నేలమీద ఆనకుండా గంగులుని గాల్లోకి పైకి లేపి గోడకేసి బాదాను గబగబా.

నాలుగయిదు సార్లు బాదాక గంగులు చేతులు నా మెడ చుట్టూ పెనవేసుకున్నాయి. అవి బిగుసుకున్న కొద్దీ నా పట్టు సడలింది. వూపిరి బిగపట్టి నరాలు, రక్తనాళాలు వుబ్బించాను మెడదగ్గిర గిరగిరా తిరుగుతూ. వెనకనుంచి కాబట్టి గంగులు పట్టులో దృఢత్వం లేదు.

గంగులు మరోసారి ఓడిపోయాడు నాతో. కాని గంగులు పాదరసం. ఇసుకమీద పడ్డ నీటిబొట్టులాంటివాడు. నేను నా రివాల్వర్ తీసేలోగానే దౌడుతీసాడు, కేకలు వేసి అరుస్తూ. గంగులు తప్పించుకున్నందుకు బాధవేసింది.

తన మనుషులు ఏభైమందినీ పిలుస్తున్నాడు గట్టిగా అరుస్తూ. వాళ్ళొచ్చి పడితే, నేను పూర్తిగా బలిపశువు నయిపోతాను.

అదే కర్రతో తలుపుముందు కుప్పగా పోసివున్న, కాలుతున్న సామాగ్రిని ప్రక్కకి గబగబా నెట్టి తలుపుమీద టకటకకొట్టి అన్నాను గట్టిగా.

"త్వరగా తలుపు తెరచుకుని రామ్మా! నేను, ఇన్ స్పెక్టర్ ని."

తలుపు తెరుచుకుని వచ్చింది ఆ పిల్ల మంటల్లోంచి.

"క్రిందికిరా నాతో" ఇద్దరం కిందకి దారితీసాము.

నాకే నవ్వొచ్చింది ఆ పిల్లని దాస్తూంటే. పెద్ద ఖాళీ భోషాణంలో వుంచి పైన తలుపు మూసాను. నాతో తీసుకు వెళ్ళివుంటాననుకుని వుంటారు కాని అక్కడ వెదకరు.

మిగతా ఇద్దరు బంధితుల కట్లువిప్పి బయటికి వచ్చాను.

దత్తు కంఠం వినబడుతోంది మైక్ లో.

"అంతా వినండి జాగ్రత్తగా. ఇన్ స్పెక్టర్ ని ఏం చేసినా పుణ్యమూర్తి మీకు దక్కడు."

గుడ్. దత్తు నేను చెప్పినట్లే చేస్తున్నాడు. నా ట్రిక్ ఎందాకా ఫలిస్తుందో! చీకట్లో దాక్కుని వింటున్నాను.

"పుణ్యమూర్తి మీరనుకున్నట్లు వూరెళ్ళలేదు. ఖైదులో వున్నాడు ఇక్కడే."

ఆ ఏభైమందిలో కలకలం రేగింది. ఆ మాటలు వినగానే.

"నిజంకాదు. అబద్ధం" గంగులు గొంతు.

"దత్తు చెప్పింది నిజమే. ఇన్ స్పెక్టర్ ని ఏం చేయద్దు మీరు. లోపలకి రానివ్వండి అతన్ని. ఇన్ స్పెక్టర్ వంటి మీద ఈగ వాలినా చాలు. వీళ్ళు నా ప్రాణం తీసేస్తారు."

పుణ్యమూర్తి కంఠం మైక్ లోంచి వినబడింది.

పూర్తిగా నిశ్శబ్దం అలుముకుంది.

తృప్తిగావుంది నాకు, స్టేషన్ లో వున్న ఆ పాత మైక్ సెట్ పనిచేస్తున్నందుకు.

"నా ప్రాణం తియ్యకపోయినా ఏ కాలో, చెయ్యో కాల్చేస్తారు."

నేను నడిచాను జాగ్రత్తగా బూట్లకాళ్ళతో, చేతిలో రివాల్వర్ తో అటువైపు.

"సార్! మీరు రావచ్చు ఇక" వినిపించింది దత్తు కంఠం.

నాకు తెలుసు పుణ్యమూర్తి అంటే ఎంత గౌరవమో వాళ్ళందరికీ. నిజానికి అది భయం. గౌరవం కాదు.

వస్తున్న నావంక అంతా అవాక్కయి చూస్తూ నిలబడ్డారు సవ్యంగా.

నేను పోలీస్ స్టేషన్ నుంచి ఎలా బయటికి వచ్చానో, ఏమైందో అంతుపట్టలేదు వాళ్ళకి. గంగులు ఓ మూలగా నిలబడివున్నాడు నావంక చూస్తూ ఏం చేయాలో తోచక.

ఆ ఏభైమంది మధ్యనుంచీ నడిచాను స్టేషన్ గేటువైపు. ఎవరూ అంగుళంకూడా కదలలేదు.

పకపక నవ్వుతూ నడిచాను స్టేషన్ లోకి ఇందాక ఆ ఏభైమంది కలసి నవ్విన నవ్వు గుర్తుతెచ్చుకుంటూ.

"సార్, మీ అంత ముండివాళ్ళని ఎక్కడా చూడలేదు నేను," అన్నాడు దత్తు సంతోషంగా, క్షేమంగా తిరిగివచ్చిన నన్ను చూస్తూ.

"నాలా డ్యూటీ చేసే వాళ్ళని చూసుండవు. అంతే. పుణ్యమూర్తి మన ఖైదులోవున్నంత కాలం మనకేంకాదు. నేను కాసేపు కునుకుతీస్తాను. మీరు జాగ్రత్త!"

అని నిద్రలోకి జారాను నేను నాకు తెలీకుండానే.

కాసేపటికి లేపాడు దత్తు నన్ను. నా చెవులకి ఏవేవో చప్పుళ్ళు వినబడుతున్నాయి అనేకం.

"ఏమిటి?" అడిగాను.

"ప్లజెంట్ న్యూస్ సార్. మనకి రక్షణ వచ్చింది!"

"ఈజిట్?"

"అవును. మూడు వేన్స్‌లో వచ్చారు రిజర్వ్ పోలీస్ స్టేషన్ ముందు వున్న ఆ ఏభై మందిని లొంగదీస్తున్నారు."

కిటికీలోంచి చూసాను కళ్లు నులుముకుని.

నిజమే. రిజర్వ్ పోలీస్ అరెస్ట్ చేసి వేన్ లోకి ఎక్కిస్తు

న్నారు వాళ్ళని, రైఫిల్ పాయింట్స్‌మీద.

"ఐ. జి. మన మొరాలకించా డన్నమాట ఇప్పటికి" అన్నాను సంతోషంగా. దత్తు రివ్వున బయటకి దూసుకు వెళ్ళాడు పారిపోతున్న గంగులుని చూసి, పట్టుకోవటానికి. రిజర్వ్ పోలీసుతో వచ్చిన అధికారి లోపలకి వచ్చి తనని తాను పరిచయం చేసుకున్నాడు.

పది నిముషాల తర్వాత దత్తు వచ్చాడు గంగులుతో, గర్వంతో కూడిన చిరునవ్వుతో!!!

* * *

రిజర్వ్‌పోలీస్‌చే వాళ్ళతోబాటు, పుణ్యమూర్తికూడా చేర్చబడ్డాడు జిల్లా కేంద్రానికి.

క్రమంగా అందరిమీద కేసులు బనాయించబడ్డాయి.

దొంగసారా దుకాణం, బ్రోతల్ హౌసెస్, వాటికి వచ్చిపోయే ఘరానా మనుషులు మొదలయినవన్నీ వెలుగులో వచ్చాయి, సాక్ష్యాలతో సహా.

గంగులు చేసిన చాలా నేరాలకి తగిన సాక్ష్యాలు లభించాయి. ప్రజల్లోకూడా ధైర్యం ఏర్పడటంవల్ల సాక్ష్యాలు ఇవ్వడానికి ముందుకు వచ్చారు. పుణ్యమూర్తి భాగంకూడా కోర్టుకు తెల్సింది ఆ దురాగతాల్లో.

అన్ని కేసులూ విచారించి గంగులుకి 99 ఏళ్ళు కారాగార శిక్ష విధించారు. పుణ్యమూర్తికి పదహారేళ్లు.

దత్తు అందరికన్నా ఎక్కువగా ఆనందించాడు. ఇక ఉద్యోగం దినదిన గండంగా వుండదని. చాలామంది నన్ను దేముడిలా చూడటం మొదలెట్టారు.

నా ధైర్యం గురించి, సాహసం గురించి అలా అందరూ చెప్పుకోవాలనే నా కోరిక రావులపాలెంలో తీరింది గంగులు మూలాన్నా.

—: అయిపోయింది :—